

**Vastaus virasta pidättämiseen liittyvässä asiassa
Espoon tuomiokapitulille 4.4.2011**

**Juha Molari:
Sopiiko Kavkaz Centerin propagandaa
ja sen tukijoita arvostella tyylysti?**

Tuomiokapituli määrittää (10.2.2011 § 3 s. 10) sananvapauden rajaksi vain viranomaismenettelyn ilman julkista tiukkaa keskustelua:

”Molari arvostelee Kavkaz Center –nimistä organisaatiota terroristien tiedotuskanavaksi. Organisaation palvelin toimii Suomessa Storsjön yrityksen tiloissa, ja Storsjön mukaan organisaation toiminta on todettu Ruotsissa lailliseksi. Tuomiokapitulin toimivaltaan ei kuulu Kavkaz Centerin toiminnan laillisuuden arviointi. Koska tietoon ei ole tullut, että Suomen viranomaiset olisivat kieltäneet organisaation toiminnan tai puuttuneet siihen, on lähtökohtana pidettävä, että toiminta on laillista. (tuomiokapituli)”

Espoon tuomiokapituli

Vastine

Laatija: Juha Molari, 4. huhtikuuta 2011

I.

Vastaus virastapidättämiskysymykseen

Tuomiokapituli tiedustelelee näkemystäni mahdollisen virastapidättämisen johdosta, jota myös tutkinta-asiamies nähtävästi kirjelmässään esittää.

Vastaus:

- Minulla on 38 päivän vuosilomaan jo ansaittu oikeus. Vuosilomani oli määrä tästä prosessista riippumatta järjestää siten, että Pohjassa asuva pastori Kaarlo Yrttiaho hoitaisi lomaa varten sijaisuuteni toukokuun 1 päivästä alkaen kesäkuun 21 päivään sakka. Tällä tavalla voin valmistella asioita elämäni varten.
- Virastapidättäminen edellyttää tuomiokapitulिन tehtäväksi antamisen jälkeen kurinpitoasiamiehen arviointia ja oikeudenmukaista ratkaisua tämän jälkeen.
- On aivan selvää, että toimintani ei muutu – toiminnan muuttamiseen tuomiokapitulilla ei ole mitään voimakeinoa näiden tiettyjen asioiden suhteen: virastapidättäminen ei muuta toimintaani sen suhteen, että arvioin myös jatkossa ja myös mahdollisen virastapidättämisen aikana erittäin kriittisesti Finrosforumin ja Kavkaz Centerin toimintaa ym. Kohdistan kritiikkini myös tuomiokapitulिन menettelyä kohtaan. Tuomiokapitulिन mahdollisesti antamalla uusilla varoituksilla tai virasta pidättämisillä ei ole mitään vaikutusta siihen arvosteluun, jota harjoitan Kavkaz Centeriä ja sen tukiverkoston ja vastaan myös jatkossa. On ilmeisen selvää, että päätöksentekoon osallistuneiden henkilöiden toimia arvioin myös avoimesti kriittisesti mitään salaamatta: piispa Mikko Heikka, tuomiorovasti Antti Kujanpää, pappisasessori Kalervo Salo, pappisasessori Mauri Vihko, vs. lakimiesasessori Ulla-Maija Halme, hiippakuntadekaani Kai Peltonen sekä lääninrovasti Juhani Korte ja tutkinta-asiamies Jorma Back. Kyse ei ole siitä, että en hyväksyisi oikeudellisia järjestelyjä ja järjestäytyntä yhteiskuntaa sekä kurinalaista elämää, vaan nimenomaisesti oikeuden ja järjestyksen vuoksi en voi hyväksyä tuomiokapitulिन leväperäistä ja ylimielistä suhtautumista sitä pahuutta kohtaan, jota Kavkaz Center ja sen tukirakenteet edustavat. Koen aidosti,

että tuomiokapituli on jälleen kerran Göbbelsin kanssa samassa hengessä ihmiselämän suojelua vastaan.

- Tuomiokapitulin on syytä tiedostaa, että tämän vastauksen on kirjoittanut hyvin turhautunut kirkkoherra, koska tuomiokapituli ja sen tutkintasiamek eivät ole lukeneet myöskään aiempia vastauksia, jotka on pyydetty vain muotomääräysten täyttämistä varten.

II. Oikeudellinen arviointi

Olen saanut tuomiokapitulista moninaisia kapitulin kirjelmiä, joiden todellisuuden kuvaus, yhteiskunnallinen yleissivistys kuin oikeuskäsitys vaikuttavat epäilyttäviltä. Kommentoin näitä kirjelmiä vain lyhyesti, sillä olen saanut havaita, ettei tuomiokapitulissa ole edes luettu aiempia vastauksiani. Muutama sana oikeudellisesta luonteesta:

(1) Esitetty näyttö ei tue mitään ”uhkaa”, jonka avulla tuomiokapituli rakentaa rangaistuksen perusteen. Edes tuomioistuin ei ole löytänyt mitään ”uhkaa”, vaikka ”uhkan” toteaminen pitäisi olla tuomioistuimen tehtävä, ei kirkollisten selittäjien. Kun otetaan huomioon myös se, että minusta (Juha Molari) tehty tehdyt kantelut tapahtumasarjaan, jonka Jukka Mallinen ja hänen ystävänsä (Storsjö, Ropponen, Koivuniemi) ovat itse aloittaneet julkisella kirjoittamisellaan ja vaatinut esim. kansalaisyhteiskunnan nimissä ”Kremlin rahoittamien” antifasistien (mukaan lukien nimeltä mainiten Juha Molari) vaijantamista, *on vaikeasti perusteltavissa julkisuudessa tunnettujen henkilöiden välisen keskustelun jälkeen, että tärkeä yleinen tai yksityinen etu vaatisi vain toisen osapuolen rankaisemista – tässä tapauksessa kirkon puolesta kurintoimenpiteellä.*

(2) En ole kirjoittaessani edellyttänyt, että sananvapaus poistaisi kirjoittajalta velvollisuudet ja vastuun; en ole myöskään lausunut Mallista terroristien tukijaksi. Sitä vastoin olen korostanut, että hän on tukenut terrorismia mainostavan Kavkaz Centerin olemassaoloa. Ei voida myöskään olettaa, että kirjoittamisellani olisi aiheuttanut erityisen suurta tai tuntuva vahinkoa, koska tieto Mallisen toiminnasta Kavkaz Centerin olemassaolon hyväksi on julkaistu jo aiemmin mm. Helsingin Sanomissa ja televisiossa.

»Sananvapaus ei pelkästään kata sellaisia tietoja ja ajatuksia, jotka otetaan myötämieleisesti vastaan, joita pidetään vaarattomina tai joihin suhtaudutaan välinpitämättömästi. Sananvapaus kattaa myös sellaiset viestit, jotka loukkavat, järkyttävät tai häiritsevät valtiota tai jotain sen väestön osaa. Tätä vaativat tuomioistuimen mukaan moniarvoisuus, suvaitsevaisuus ja avarakatseisuus, joita ilman ei ole kansanvaltaista yhteiskuntaa.» (Handyside 7.12.1976 A 24; Grigoriades v. Kreikka 25.11.1997.).

- (3) Olen esittänyt näytöksi Mallisen historiallisesta suhteesta Kavkaz Centeriin: (1) vaatimukset sivuston palauttamiseksi Suomeen, kuten Helsingin Sanomat ja Ylen televisioaineisto osoittaa; Rikoslain 24 luvun 9 §:n 1 momentin esitöissä onkin lausuttu, että teko ei ainakaan silloin ole 1 kohdassa tarkoitettu rikos, kun tekijällä on ollut vahvoja perusteita pitää totena, mitä hän on esittänyt tai mihin hän on vihjannut (HE 184/1999 vp s. 34). (2) Mallisen kirjoittelu toisaalla Turun Sanomissa ym. Kaukasiassa tehtävästä kansanmurhasta ja yhtäläinen retoriikka; (3) Mallinen tukee Storsjön toimintaa yhä edelleen ja pitää sitä ihmisoikeusaktivismina. En ole sanonut sen enempää, mutta se seikka, että en pidä näistä em. toimista ei voi vielä olla kunnianloukkauksen tai kurinpitotoimenpiteen peruste.

En ole koskaan lausunut Jukka Mallista syylliseksi johonkin rikokseen. Rikoslain 24 luvun 9 §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoitettun tiedon tai vihjauksen tulee olla lainkohdassa tarkoitetuin tavoin "*valheellinen*", jotta kunnianloukkauksirikos toteutuisi. En ole esittänyt valheellista väitettä. Tuomiokapituli käyttää tuollaista sanaa löperössä merkityksessä. En tiedä Mallisen suhdetta Kavkaz Centerin tekstien syntyä. Voisin toki lausua, että hän ei kirjoita sivustolle, mutta en tiedä todellisuudessa, kirjoittaako vai ei. Koskaan en ole sanonut enempää. Arvioinnissa on punnittava myös sitä, ovatko tiedot ja kysymykset esitetty kohtuullisen tasapainoisesti. Olen arvioinut Mallisen omien kirjoitusten eetoksen ja retoriikan samankaltaisuutta Kavkaz Centerin tiettyjen piirteiden kanssa, mutta tämänkin jälkeen olen lausunut, että en voi tietää hänen kirjoittavansa sivustolle. Mihinkään rikokseen en ole koskaan väittänyt Jukka Mallisen syyllistyneen, joten olen säilyttänyt syyttömyysolettamuksen hänen kunniaksensa. Olen toki paheksunut hänen aggressiivista kirjoitteluaan, jota hän harjoittaa Venäjän lainvalvontaviranomaisia vastaan.

Mallinen on esittänyt huolensa, että tekisin hänen kunniansa kannalta loukkaavaa tutkimustyötä, mutta tuo huoli on myös perusteeton. Rikoslain 24 luvun 9 §:n säätämiseen johtaneissa esitöissä (HE 184/1999 vp s. 34 - 35) on lausuttu, että aina ei ole mahdollista hankkia varmaa tietoa väitteiden totuudenmukaisuudesta. Niille on kuitenkin oltava riittävät perusteet. Kaikkia sellaisia kielteisiä tai henkilökohtaisia väitteitä, jotka voivat julkistettuina olla loukkaavia, tulee ennen esittämistä arvioida kriittisesti. Väitteiden paikkansapitävyys on yrittävä varmistaa useammasta kuin yhdestä lähteestä. Myös mahdollisen kirjan yhteydessä olen luonnollisesti tarkkaavainen julkisenkin tiedon julkaisemisessa, koska julkisuudessa olevat tiedot eivät ole aina luotettavia. Mallisen spekulatiossa kunnian loukkaus on rakentunut joka tapauksessa tulevaisuudessa ilmestyvän tuotoksen varaan, jonka hän uskoo loukkaavaksi, mutta joka ei ole edes olemassa. Miten rikosta voi konstruoida julkaisemattomasta teoksesta, jonka sisällöstä ei kirjoittajakaan vielä tiedä?

Tuomiokapituli on hyväksynyt kantelijoiden käsityksen ”uhkasta”, joka on kuitenkin *erittäin spekulatiivinen*, koska itse en lausu suoraan ketään vastaan mitään uhkausta. Myös kapituli on viittauksissaan Yhdysvaltojen turvallisuusviranomaisiin ja mahdolliset yhteydet heihin samaistanut oudosti koskevaksi juuri kantelijoiden persoonaa. Eikö kapituli usko edes, että Yhdysvallat tekevät itse johtopäätöksensä ihmisten viisumeista ym.? En suinkaan pyöri koko ajan näiden muutaman suomalaisnimen ympärillä. Yhdysvallat ovat sijoittaneet Doku Umarovin terroristien listalle. Niin on tehnyt myös YK:n turvallisuusneuvosto. On totta, että olen ollut joissakin yhteyksissä Yhdysvaltoihin Kavkaz Centerin johdosta, joka mainostaa amerikkalaisten tappamista Al-Qaidan opettajan suulla. Niin olen myös jatkossa tietyissä yhteyksissä joihinkin tahoihin. Mitä ihmettä kapituli liittää tietyt suomalaiset henkilöt tuohon yhteydenpitoon ja sen sisältöön sekä sen tuomaan ”uhkaan”? Ei koko maailma ole muutaman suomalaisnimen ympärillä. Eikö tuomiokapitulin pitäisi pysyä omassa roolissaan kristillisen uskon ja eetoksen vartioina eikä leikkiä poliisia ja tuomioistuinta määrittelyjen avulla, joihin sillä ei ole toimivaltaa?

Yhdenvertaisuuden nimissä on kysyttävä, enkö itse olisi joutunut laittoman uhkauksen uhriksi huomattavasti suuremmassa määrin ongelmassani Kavkaz Centerin kanssa, kun sivustoa toimittavat pietarilaiset uusnatsit ovat kirjoittaneet minusta myös omille suljetuille VKontakte-sivustoilleen ja samat henkilöt ovat toisaalla räjäytelleet junia sekä puukottaneet lapsia? Olen siis kirjoittanut paljon enemmän millimetrejä näistä uusnatseista kuin Finrosforumin jäsenistä! Minä en ole sitä vastoin tehnyt muuta kuin arvioinut julkisesti tiettyjen suomalaisten henkilöiden outoa poliittista aktiviteettiä. Miten siis lainvalvontaviranomainen arvioi ”uhkaa”, jos tuomiokapituli alkaa virkaansa sopimattomalla tavalla leikkiä roolissa, joka ei sille kuulu?

RL 25 luku 7 § *määrittää aivan riittävästi laittoman uhkauksen tuntomerkit: ”Joka nostaa aseensa toista vastaan tai muulla tavoin uhkaa toista rikoksella sellaisissa olosuhteissa, että uhatulla on perusteltu syy omasta tai toisen puolesta pelätä henkilökohtaisen turvallisuuden tai omaisuuden olevan vakavassa vaarassa, on tuomittava, jollei teosta muualla laissa säädetä ankarampaa rangaistusta, laittomasta uhkauksesta sakkoon tai vankeuteen enintään kahdeksi vuodeksi”.*

Aseen nostamista ei ole tapahtunut. Onko tapahtunut aseiden nostamiseen verrattava ”muuta tapaa”, jossa olisi ”uhattu rikoksella” tiettyjä tunnistettavia henkilöitä ”sellaisissa olosuhteissa, että uhatulla on perusteltu syy - - - pelätä henkilökohtaisen turvallisuuden olevan vaarassa”. Kyse pitäisi olla siis ”rikoksella” uhkaamisesta, ei edes oikeudella ja reilulla tutkimuksella uhkaamisesta, jotta voidaan puhua laittomasta uhkaamisesta. Mitkä ovat ne ”sellaiset olosuhteet”? Mallinen viittaa ”venäjänkieliseen internettiin”, joka on käsitteenä hämärä, mutta ilmeisemmin hän tarkoittaa venäjäksi teksteihin, joissa olen arvioi-

nut satunnaisesti häntä. Venäjällä julkaistavaa mediaa en luonnollisesti hallitse enkä voi olla niiden toiminnasta vastuussa.

Tunnustan täysin hyvin, että laitonta uhkausta koskevan säännöksen tarkoituksena on hyvin oikeudenmukaisesta syystä suojata ihmisten turvallisuudentunnetta henkilön ja omaisuuden suhteen. Rikoslaki ei kuitenkaan mitä tahansa ”pelkoa” tai ”turvattomuuden tunnetta”, joka syntyy julkisuuden henkilölle, laittomaksi uhkaukseksi, vaan pelon täytyy olla ”*perusteltu*” tietynlaisten ehtojen täyttyessä: tahallisuus-vaatimus ilmenee jo 7 §:n muotoilussa, jonka mukaan ”*joka nostaa aseensa toista vastaan tai muulla tavalla uhkaa*”. Tässä on siis ilmaistu tarkoitus ”*toista vastaan*”. Teko on tahallinen, jos tekijän voisi arvioida ennen tekoon ryhtymistä ajatelleen ”*olkoonpa, että tekoni johtaa mahdolliseksi mieltämäni oikeudenloukkaukseen, ryhdyn siihen kuitenkin*”. Kirjoituksellani ei ole tuollaista tahallisen uhkaamisen merkitystä, vaan päinvastoin olen lukiisissa kirjoituksissani toistanut yhä uudestaan, että vain esivalta huolehtii tuomiovallasta. Tämä ei ole voinut jäädä mitenkään epäselväksi kirjoitusteni johdosta sen enempää ulkomaalaisille kuin suomalaisille. En ole koskaan ottanut siis oikeutta lainvalvontaviranomaisilta omiin käsiini!

Se, että saamansa poliittisen kritiikin johdosta asianomistaja tuntee olonsa kiuasaantuneeksi, olisi varsin ainutlaatuinen tapaus suomalaisessa oikeuskäytännössä toistaiseksi Laiton uhkaus –rikoksen tuntomerkinä sekä tätä mukaillen tuomiokapitulin ”uhka” -argumenttina. Tässä esitetty vaatimus rikoksen tuntomerkin täyttymisestä ilman että tuomioistuimien on todennut mitään rikosta, on erikoinen myös sen johdosta, että minun (Juha Molarin) asiassani Kavkaz Centeriä vastaan sivuston lukuisten kirjoitusten, Doku Umarovin sivustolla olleiden ilmoitusten ja saamieni tappolupauksia sisältävien sähköpostiviestien jälkeenkin tutkinnanjohtaja vastasi 31.12.2010 asiassa 8010/S/22850/10 tutkinnanjohtaja:

”Laittoman uhkauksen perusteeksi tutkintapyyntöissä on esitetty, että FSB-agentiksi leimaaminen kyseisellä sivustolla [Kavkaz Center], ihminen ilmoitetaan ’vapaaksi riistaksi’. Retoriikan tavoitteena on esittää henkilöt sotilaisina toimijoina, joita vastaan on oikeutettua hyökätä silloinkin, kun siviileihin kohdistettua hyökkäystä eli terrorismia pidetään kiellettyinä. Lisäksi kirjoituksen yläpuolella oleva kuva lukijaa kohti osoitetusta naamiomiehen pistoolista voidaan nähdä kehotukseksi teloittaa sivulla nimetyt vastustajat.

Kirjoituksessa esitettyä väitettä ilmoittajien mahdollisesta FSB agenttiudesta ei voida pitää laittoman uhkauksena. Todennäköisen rikoksen käsilläolo tulee voida arvioida suoraan verkkoviestin sisällöstä, eikä mahdollisen jonkin muuan sen ulkopuolelle jäävän selvityksen perusteella, jota tutkintapyyntöjen sekä sitä seuranneiden sähköpostien viittaukset mahdollisiin teloituskäskyihin ovat. Asiassa ei ole syytä epäillä tapahtuneen rikoslain 25 luvun 7 § mukaista Laiton uhkaus –rikosta.

Rikosta on syytä epäillä, kun asioita huolellisesti harkitseva ihminen havaintojensa perusteella päätyy tällaiseen tulokseen. Pelkkä väite rikoksen tapahtumisesta ei riitä esitutkinnan aloittamiseen, vaan väitteen tueksi tarvitaan perusteltu epäily rikoksen tapahtumisesta.

Asiassa ei ole syytä epäillä esitettyjen rikosten tapahtuneen. Esitutkintaa ei aloiteta.

Helsinki 31.12.2010

Ilkka Juola, Rikoskomisario”

Jukka Mallinen osoittaa kovaa intressiä pappisvirkaani vastaan kaikilla mahdollisilla foorumeilla, myös tutkinta-asiamiehelle 4.4.2011 lähettämässään sähköpostissa. Hän väittää, että 3.4. olisi saanut sähköpostin, joka on uhkaileva. Kyse on siis väite, mutta hän ei lainkaan ilmoita lähettäjän nimeä, sähköpostiosoitetta eikä ip-osoitetta. Mallinen ei mitenkään myös dokumentoi väittämänsä sähköpostia. Jos joku sähköposti olisi syntynyt ja tullut, silloin oikea foorumi olisi poliisi eikä tuomiokapituli. Lisäksi viesti näyttää vastaavan aivan liian hyvin sitä pitkäaikaista tavoitetta, joka Mallisella on ollut koko ajan kuvailla ”uhkaa”, jota hän saisi osakseen! On syytä olettaa, että Jukka Mallinen valehtelee – hän itse keksii jutun tai hänen oma kaveri on lähettänyt sähköpostin. On toki aivan selvää, että Mallisen toiminta herättää julkista mielenkiintoa. Lisäksi on selvää, että en ole arvioinut häntä venäläisessä mediassa maaliskuuhuhtikuussa niin kuin Mallinen antaa erheellisesti ymmärtää. Tiedän, että hänestä on toki kirjoitettu. Minä en ole antanut lausuntoja enkä ole kirjoittanut. Siksi Mallista mahdollisesti maaliskuuhuhtikuussa 2011 koskevat kirjoitukset venäläisessä mediassa eivät voi olla mitenkään minun vastuullani eivätkä kuulua edes tuomiokapitulin käsittelyn piiriin: ei kai minun tehtäväni ole kantaa vastuuta kaikkien mahdollisten ihmisten lausahduksista, joita he sanovat Jukka Mallisesta? Ei se ole ainakaan oikeudellisesti oikein. *Näin Jukka Mallinen panneltelijä Juha Molaria vastaan 4.4.2011 kello 9:39 sähköpostissaan Backille:*

----- Original Message -----

> From: <jukka.mallinen@kolumbus.fi>

> To: "Jorma Back" <jorma.back@kolumbus.fi>

> Sent: Monday, April 04, 2011 9:39 AM

> Subject: laiton uhkaus

>

>

> Sain s-postissa tappouhkauksen: "Fuck you, you like chechnya. Welcome to

> Russia and you will daed, peace of shit. We are take you life". Lähettäjä

> CC Aob (kyrilliikkaa - latinalaisilla Ss - Aov) 3. huhtikuuta kello 11:13.

> Tämä on selvästikin inspiroitunut kirkkoherra Molarin

> venäjänkielisessä mediassa minusta laajalti levittämistä valheista että

> olisin Kavkaz centerin aktivsti - eli kunnianloukkaus ja laitton uhkaus on

> tapahtunut ja johtanut tappouhkaukseen.

> Toivon että tämä tietö saatetaan Molarista tekemiäni kanteluja

> harkitsevan tuomiokapitulin tietoon.

>

> Helsingissä 4.4.2011

>

> JUKKA MALLINEN

III.

Tuomiokapituli kaunistelee Kavkaz Centerin Kaukasian kansojen itsenäisyystaisteluksi

Ihmettelen, miten työlainsäädännön ja kirkkolain perusteella toimintani voisi olla irtisanomis- tai virastapidättämisperuste.

Tuomiokapituli on arvioissaan kokonaan erehtynyt siinä, mikä on tämä Kavkaz Center. Tuomiokapitulissa kaunistellaan Kavkaz Center Kaukasian kansan itsenäisyystaisteluksi ja siksi sivuston puolustajista tulee ihmisoikeusaktivisteja!

Kun tämä sivustoa kaunistellaan Jorma Backin pöyristyttävän raportin tavoin, joka perustuu mahdollisesti Backin lukemaan muutamaaan suomalaiseen lehti-juttuun tai ehkä pelkkään lukemattomuuteen muttei missään tapauksessa mihinkään akateemiseen tai vakavampaan tietämykseen, on tuloksena mainos viattomasta Jukka Mallisesta, joka vain inhimillisyyssyistä tuki Kaukasian ihmisiä Kavkaz Centerin avulla!

1990-luvulta alkaen Movladi Udugov on markkinoinut wahhabilaista kiihkoilua, Boris Berezovski on saalistanut ansioita terroristien suorittamien kidnappausten ja tappojen avulla: nämä molemmat olivat yhdessä tuumin rakentamassa Kavkaz Centerin. Back sivuuttaa kokonaan Udugovin roolin, vaikka juuri hän perusti sivuston Berezovskin sponsoroinnin avulla ja mainitsin hänet usein. Backin tietämättömyys ilmenee myös lukuisissa kirjoitusvirheissä, kun hän kirjoittaa yhtä heikosti klassisen antiikin kuin oman aikamme ihmisten nimet virheellisesti. Ihmisten nimissä kirjoitusvirheet ja jopa selvät sekaannukset (esim. kirjoittaa ”Homeros”, pitäisi olla ”Sokrates”) kielivät huonosta perehtymisestä asiaan. Tämä tulee ilmi hassulla tavalla Backin viittauksessa Homerokseen, kun itse kirjoitin Sokrateesta. Tuossa yhteydessä *en ole sanallakaan puhunut seksuaalisuudesta* vastauksessani Mallisen parjausjuttuun antifasisteja vastaan, enkä ole sellaista edes ajatellut. Yhtään seksiin liittyvää sanaakaan en käyttä siinä. Sitä vastoin Mallisen oma jatkuva kirjoittelu tekstini oletettavasta piilosisällöistä upottaa tulkitsijan ja lukijan mielikuviiin sellaisia sisältöjä tekstistäni, joita en ole itse sijoittanut. Koko seksitulkinta on outo liitettäväksi Mallista vastaa, koska Sokrateen ja Faidroksen keskustelun vanhempaa osapuolta (so. Sokrates) ei ole määritelty koskaan antiikissa homoksi. Pikemmin eräissä marginaalitulkintoissa on ihmetelty antiikin päivinä, *että Sokrates kieltäytyi homosuhteista*, vaikka häntä varten olisi ollut tarjolla komeita nuoria miehiä! Miten Mallinen ja tuomiokapituli voi lukea Sokrates-esimerkin syytökseksi Mallisen homosuhteesta ja sellaisen vihjaamisesta, kun Sokrates on tunnettu tähän saakka kuuluisan filosofin esimerkkinä eikä koskaan homomiehenä? Onko meidän aikamme liian täynnä koko homokohua, kun homoutta etsitään puo-

leen ja toiseen jokaisesta kirjoituksesta? Eikö kukaan tuomiokapitulissa ole opiskellut edes klassista kreikkaa, että tuntisi hyvin Sokrateen heteroseksuaaliseksi mieheksi (juuri päinvastaiseksi tapaukseksi kuin nyt kantelija antaa ymmärtää)?

Vuonna 2004 oli selvästi tiedettävissä mm. *Khatabin* (kuoli 2002) – Al-Qaidan ulkomaisen sotilaan ja Osama bin Ladenin kaverin – keskeinen vaikutus Kaukasian terroristien toimintaan.¹ *Beslanin tragedian* jälkeen ei voinut olla kenellekään epäselvää, että Kavkaz Center mainosti noita terroritekoja. Ja juuri siinä tilanteessa Jukka Mallinen ja Heidi Hautala vetosivat Kimmo Sasin kanssa suomalaiseen kansalaisyhteiskuntaan ja eduskuntaan, että Suojelupoliisin sulkema Kavkaz Center saisi jatkaa toimintaansa.

Mallisen ja Hautalan ”yhteys” terrorismin mainostamiseen syntyy tuosta kiistämättömästä vetoomuksesta. Backin mukaan nämä kaksi edellä mainittua henkilöä eivät liity mitenkään Kavkaz Centeriin, vaan ”*edustavat vain erilaista yhteiskunnallista näkemystä*”, minkä vuoksi näitä henkilöitä vastaan ei saisi myöskään hyökätä. Eikö todellakaan saa hyökätä erilaisen yhteiskunnallisen näkemyksen johdosta

Finrosforumin varapuheenjohtajana Mallinen ja puheenjohtajana Hautala voidaan nähdä terrorismin mainonnan ”*yhteydessä*”, koska he ovat itse olleet kutsumassa ja hyväksymässä Finrosforumin tilaisuuteen esiintyjiksi:

- Kaukasian terroristeja ja separatisteja mainostaneen ryhmittymän Venäjä-Tshetshenia –ystävyyssseuran (Общество российско-чеченской дружбы) edustajia,

1

http://en.wikipedia.org/wiki/Ibn_Al-Khattab

- Doku Umarovin puheita julkaisseen ”Kaukasian äänen” “Голос Кавказа” edustajan ”Adam Tumsoev” (Doku Umarovin virallisen äänenkannattajan ja Al-Qaidan opetuspuheita julkaisevan Kavkaz Centerin administraattori)
- ja Magomed Jahjavits Jevlojevin (Магомед Яхьявич Евлоев, nyttemmin terroristipäällikkö Doku Umarovia presidenttinä tunnustavan separatistien Ingushetiya.ru –sivuston perustaja; sivusto suljettiin Venäjällä yleisen syyttäjän vaatimuksesta toukokuussa 2008)
- sekä Mikael Storsjön (Kavkaz Centerin omistavan Pro Caucasus – yhdistyksen puheenjohtaja).
- ym.

Backin kuvailu on täysin epäuskottava, mitä tulee Jukka Mallisen asemaan: a) Mallinen on täytynyt tietää enemmän jo vuonna 2004; b) Mallinen on Finros-forumin varapuheenjohtajana osallinen järjestön merkilliseen ohjelmaan; c) Mallinen on kirjoittanut lukuisia juttua suomalaisiin sanomalehtiin, joissa vierittää Kaukasian levottomuuden Venäjän laillisen esivallan ja lainvalvontaviranomaisten syyksi. En usko vähääkään Mallisen tietämättömyyteen siitä, mikä on Kavkaz Centerin sisältö alusta alkaen tähän päivään saakka. Kirjoittajaksi en ole häntä väittänyt koskaan, toisin kuin tuomiokapitulin selostuksessa varmana esitetään. Back kirjoittaa minun kirjoittavan ”valheita”, mikä on voimakas ilmaus siihen nähden, että Back ei mitenkään osoita asiaa edes todeksi.

Tuomiokapitulin pyrkimyksenä on ollut ilmaista, ettei Mallisen, Ropposen ja Storsjön yhteyksiä Venäjän yhtenäisyyttä hajottavaan separatismiin saisi dokumentoida, ne eivät ikään kuin kuuluisia asiaan, vaan dokumentaatiot aiheuttaisivat heille vaaran.

Mikä on tuomiokapitulin oikeudellinen perusta rekonstruoida spekulatiivisesti keksimänsä ”vaara” (ilman mitään rikoksen suosittelua!) kurintoimenpiteen perusteeksi, jos tuota ”vaaraa” ei ole myöskään poliisi ja oikeuslaitos rekonstruoinut, joiden tutkittavaksi ”vaara” kuuluisi viran puolesta? Lisäksi Mallinen, Ropponen ja Storsjö ovat itse jo vuosien varrella tuoneet esille näitä yhteyksiään (toki romanttisessa sävyssään).

Olen dokumentoinut, että esimerkiksi *Ropposen* tarinasta on kuultu vain vihreäksi pesty ihmisoikeusaktivistin oma kertomus, tämän saamasta viisumirangaistuksesta huolimatta: vähemmälle huomiolle on jäänyt, että Venäjän lainvalvontaviranomaiset ovat nähneet perustellun syyn puuttua Ropposen maahantulon edellytyksiin sen toiminnan johdosta, jota Ropponen on harjoittanut Baškiirien alueen, Marin ja Mordvan alueen lainvalvontaviranomaisten harmiksi. Samat alueet ja yhteisöt ovat myös Kavkaz Centerin jatkuvan ihailun kohteena. Edellä mainitsin myös Ropposen kirjoituksen (vuodelta 2007) väite-

tystä venäläisten nettihyökkäyksestä Viron valtiota vastaan. Nämä seikat antaa perustelusta syystä määritellä Ropposen yhteydet Venäjää hajottaviin voimiin kriittisemmin kuin tuomiokapituli katsoo oikeudekseni. Jos Ropponen, Mallinen ja Storsjö eivät kestä tätä kriittistä yhteyksien arviointia heidän itsensä ilmaisemiin ihailtaviin tahoihin, silloin heidän sopii vetäytyä syrjään julkisuudesta ylipäättänsä ja erityisesti pitäisi entistä selvemmin pidättäytyä esimerkiksi minun nimen liittämistä jotenkin Kremlin rahoittamaan propagandatoimintaan. Miten sananvapauden ja ilmaisuvapauden mannekiinit eivät salli yhdenvertaista toimintaan heidän itsensä suhteen?

Pidän vähintäänkin selvänä, että terrorismin mainonnan ja hyväksynnän ”yhteydessä” arvioin myös valmistuvassa kirjassani tuomiokapitulin merkillistä asennevammaa ja jopa tahallista välinpitämättömyyttä, joka ilmenee siinä, ettei vastineitani edes lueta eikä asiavirheitä edes korjata toistuvista huomautuksistani huolimatta.

Mallinen on pahastunut, koska olin venäjäksi kirjoittanut erään ortodoksisen, uskonnollisen kirjan kuvauksen yhteydessä, että Mallinen oli vaatinut Juha Molarin erottamista, ”*koska pastori on sanonut, että uskonnollisten johtajien on toimittava terrorismia ja ääriliikehdintää vastaan*” (Mallisen suomennos tekstistä). Tuomiokapituli näyttää liittyvän tuohon paheksuntaan. En kirjoita blogissani Mallisen ajattelukuviota kuitenkaan sitaattina (lainauksena), vaan yleisellä tasolla ajatuksen kuvauksena. Kirjoittamaani kuvaukseen on vahvat perusteet, ehkä arvostukset ja kirjalliset värit ovat toki erilaiset Mallisen ja Molarin välillä. Jukka Mallinen moitti aiemmin kesällä hyvin ankarasti Espoon tuomiokapitulille kantelukirjoituksessaan diaari 437/2010 – 00203 (18.6.2010), että Molari

”ylistää ortodoksipappi Nikolai Bodrbujakin venäjänkielistä kirjaa 'Pahan voittaminen hyvällä' "Perusajatus on helppo nähdä: kauniiden sanojen ja rauhanrakkauten avulla manipuloimalla kristillisyyden ja sen ainoa puhdas ja oikeaoppinen muoto, ortodoksisuus, on alistettu palvelemaan absoluuttista ja autoritääristä maallista valtiota ja valtaa ja jopa militarismia. Niinpä kirja julkaistiin pari vuotta sitten osuvasti Venäjän turvallisuuspalvelun FSB:n (entinen KGB) vuosipäivän juhla-kirjana. Tuomiokapitulin kannattaisi tilata arvio kirjasta puolueettomalta asiantuntijalta” (Mallinen).

Jukka Mallinen on siis erittäin vihamielinen, että näen hyvällä FSB:n julkaiseman hengellisen kirjan, jossa korostetaan rauhanrakkautta. Vaatimus liittyy tuon kirjan osalta jopa pappisviran erottamiseksi: Mallisen mukaan olisin ”*rikonnut papinlupausta saarnata Suomen kirkon uskoa puhtaana*”. Luterilainen usko tarkoittaa hänen mukaansa luterilaista ”*talonpoikaiston, kauppiassäädyn ja uuden oppineiston demokratismia, individualismia ja humanismia*” Mallisen asenne kertoo mielestäni hyvin koko konfliktin ja kantelupelin lähtökohdat hänestä käsin.

Kirjan synty aiemmin sekä kirjoitukseni 6.5.2010 että kirjaesittelyni 16.6.2010 liittyvät laajaan keskusteluun uskonnollisten johtajien vastuullisuudesta suhteessa esivaltaan ja yhteiskuntarauhaan. Kirjan olemassaolo liittyy nimenomaisesti läheisesti siihen, mitä Venäjän turvallisuuspalvelun FSB:n ja kansallisen terrorisminvastaisen komitean johtaja Alexandr Bortnikov (Александр Бортников) on toistuvasti korostanut, kuten 13.4.2010 hän esitti Moskovassa terrorisminvastaisessa kokouksessa hengellisille johtajille, papistolle ja yhteisöjen edustajille tärkeän kutsun terrorismin vastaiseen toimintaan. ”*Pitää entistä systemaattisemmin toimia, hyödyntää hengellisten johtajien, papiston ja kansalaisjärjestöjen edustajien aktiivista osallistumista, jotta lisätään ihmisryhmien tietoisuutta, erityisesti alttiimpien nuorten, jotta nämä eivät lähtisi ideologisten ääriryhmien toimintaan*”. Kaikesta huolimatta Mallinen on moittinut ankarasti toistamiseen myönteistä suhtautumistani kyseiseen kirjaan, joka painottaa tätä uskonnollisten johtajien velvollisuutta.

IV. Asennevamma Venäjän suhteen

Tuomiokapituli ei näytä lainkaan ymmärtävän tai on tarkoitushakuisesti piittaamaton sen asian suhteen, mistä tässä laajemmin ottaen on kyse. Kyse on merkillisestä asennevammasta Venäjän suhteen ja tuohon Finrosforumin edustamaan vammaan kapitulikin liittyy riemurinnoin.

Kyse on selvästikin siitä, miten suhtaudutaan Venäjään ja huolesta sen suhteen, miten maidemme välit kehittyvät liittyen erilaisiin kysymyksiin, joita on esillä. Olennaista on, että maidemme välillä on hyvät suhteet ja jos kuka tahansa työskentelee sen puolesta, se on arvokasta. Jos sitten on kysymyksiä, joita haluamme nostaa esiin, siihen meillä on täysi oikeus. Yleensä luulis i ajateltavan, että juuri kykeneväisyyteni voisi olla eduksi Suomen evankelisluterilaiselle kirkolle suhteiden rakentamisessa Venäjään ja myös Venäjän kirkkoon. Sen sijaan että kirkossa avarakatseisesti osattaisiin hyödyntää tämä mahdollisuus, tuomiokapituli ja sen edustajat seikkailevat kummallisen Venäjävihamielisyyden parissa.

Tutkinta-asiamies kyseli minulta, mitä ajattelen Venäjän turvallisuuspalvelusta FSB, josta en tietenkään voi ajatella mitään erityislaatuista, mutta jokainen Venäjälle matkustanut on tavannut turvallisuuspalvelun kauniita rajaviranomaisia. Täten minulla on oikein hyvä näkemys. Lisäksi vastasin, että voisin täysin hyvin mennä Liteinyi prospektille turvallisuuspalvelun toimistoon, jos minulla olisi tarve jotakin kertoa toimintapyyntönä. Back piti ilmeisesti asiaa mahdolltomana ja katsoi, että turvallisuuspalvelulle jätettäisiin viestit internetissä suomenkielisessä videossa. Back kertoi, ettei hän uskaltaisi mennä. Minä sitä vas-

toin voisin mennä, jos sellainen viesti on ollut tarkoituksenmukainen. Viestini on ollut kohuvideossa moittia Suomen lainvalvontaviranomaisten toimitusmuuttoa, minkä vuoksi asiasta kerroin suomeksi – video ilmestyi jopa samana päivänä, kun poliisi ilmoitti, ettei tutki uhkausta, jossa pikkupoikani luvattiin kuoleman lapseksi. Kavkaz Center on kansainvälinen verkosto, jonka administ-raatio on Helsingissä: turvallisuuspalvelulla riittää hyvin tutkittavaa tuossa verkostossa koskematta mitenkään Suomea. Tämä lähtökohta oli videossani, jota en ole siis itse julkaissut, vaan joka jäi kesken epäonnistumisen johdosta.

Tuomiokapitulin tutkinta-asiamiehen Jorma Backin selostus Anna Polikovskajasta on osoitus tietämättömyydestä ja asenteellisuudesta, jota ei voi mitenkään hyväksyä kirkon ihmiselle ja juristille. Back sepittää myös tarinoita vuodesta 1944, tekee siis samaa myytinrakentamista kuin Dudajev harjoitti 90-luvun alussa. Tuohon aikaan huume-emiirit alkoivat tukea tehokkaasti separatistien vihamyytin rakentamista, koska laillisen esivallan kokemat ongelmat raivasivat toimintamahdollisuuksia rikollisliigojen toiminnalle. NKP:n keskuskomitealle jättämässään raportissa 30.4.1966 KGB päällikkö kirjoitti, että jo tuolloin eräiden tšetšeenien ja inguušien keskuudessa "*elää vihamielinen asenne tasavallan muita kansallisuuksia vastaan, erityisesti venäläisiä vastaan: tšetšeenit ja inguušit haluavat syrjäyttää työntekijöinä muut kuin alkuperäiskansojen kansallisuudet*". Sittemmin tšetšeenien nuorena sukupolvessa sai jo paljon kannatusta **tarkoitushakuisesti luotu projektioajattelu**, jossa omista ongelmista syytettiin Stalinin karkotuksia ja sillä hetkellä eläviä venäläisiä: tapahtui projektio venäläisiin, vaikka Stalin ja Berija olivat gruusialaisia ja Neuvostoliiton johto on ollut aina monikansallinen ja nämä olivat eläneet jo eri aikakaudella kuin nykyiset ihmiset. Venäläinen tutkimus kuvaa karkotuksen kollektiivista traumaa hyvin osuvasti. Ilmiö tunnetaan Suomessa paremmin Baltian surullisena myyttisenä historian väärentämisenä ja diskriminaationa.

23–26. maaliskuuta 1990 – Groznyissa esitettiin vallankumouksellinen väite, että valta olisi siirtynyt Korkeimmalta neuvostolta huume-emiirien rahoituksella toimivien separatistien perustamalle Tšetšenian kansan kongressille ОКЧН). Johtajaksi saapui Virosta kaikkea muuta kuin demokraattisissa ja reiluissa vaaleissa valittu kenraali Džohar Dudajev (Джохар Дудаев). Vaaleissa venäläisväki ei saanut äänestää lainkaan. Vain lähipiiri äänesti – ja valitsi itselleen johtajan vallankaappausta varten. Yaragi Mamadaev ehdotti kenraalia Džohar Dudajev tehtävään kongressissa. He olivat tutustuneet kesällä 1990. Dudajev oli sopiva nukke tehtävään. Separatistien viesti oli myyttinen: "*vapautua jo vihdoin ikivanhasta taistelusta, niin että vapautta rakastavat tšetšeenit irtaantuvat Venäjän keisarikunnan siirtomaatyranniasta*". Tämä ideologisen Venäjä-vihakuvan rakentajina olivat D. Dudajev, Udugov ja Z. Jandarbijev.

"Tšetšeenien vallankumous" rakensi menneisyydestä myytin: dramaattinen esitys menneisyydestä, Kaukasian sodasta 1800-luvulla ja Stalinin karkotusten kollektiivisesta traumasta. Dudajev puki vihamyytin puheeksi:

"Venäjä ei ollut turvasatama tšetšeenille, vaan helvetti, ei äiti vaan äitipuoli. Kaukasian sodan jälkeen on ollut tsaarin tuottamaa valtavaa sortoa, tšetšeenit kapinoivat useita kertoja, mutta maksavat hinnaksi tuhansia parhaita poikiaan."

Vallankaappauksen epädemokraattisuutta osoittaa, että pormestari heitettiin ikkunasta ulos. 6.11.1991 Grosnyissa järjestettiin brutaaleja levottomuuksia, joissa Dudajevin johtama "kongressi" otti hallintaansa hallituksen rakennuksia. Venäjän nykyisen duuman edustaja Ahmar Zavgajev oli tapahtumien silminnäkijä. Hän kuvasi separatistien julmuutta: "tuo päivä oli ryöstelyä, terrorismia ja tyranniaa". Separatistit pieksivät yli 40 kansanedustajaa. Aseelliset ryhmät tunkeutuivat ministerineuvoston rakennukseen, radio- ja televisioasemalle ja kaupunginvaltuuston rakennukseen. Venäjän viranomaiset eivät ole koskaan vastannut näihin tapahtumiin. Kaupungin neuvoston puheenjohtaja Vitali Kutsenko (Виталий Куценко) tapettiin brutaalisti: heitettiin ulos toimistonsa ikkunasta. Tšetšenian-Ingushian syyttäjä Aleksandr Puškin tapettiin, kun hän oli poistumassa rakennuksesta. Tämän jälkeen alkoi venäläisväestöön kohdistettu kansanmurha separatistiterroristien johdolla.

Virallisesti kukaan ei tunnustanut Itskerian tšetšeenitasavaltaa ja Tšetšenia separatistien "valtiota". "Presidentti" Dmitri Dudaev ja "oikeusministeri" E. Sheripovoy sanottivat valeyaltionsa venäläisvastaisen ideologian julkilausumaksi:

"Venäläisyys on erityinen muoto ihmistä vihaavalle ideologialle, sen perusta on sovinnissa sekä täydellisessä hengellisyyden puutteessa ja moraalittomuudessa. Sen toimintaperiaatteena on tuhota kaikki asiat, harjoittaa palaneen maan taktiikkaa. Se luo orgaanisen mentaliteetin, joka ylpeilee historian väärentämisestä ja laajentumisesta vieraille alueille ja muiden kansojen pariin. Rasismi on sille ominaista, kun se luo jatkuvaa poliittista, oikeudellista ja ideologista kauhua. Venäläisyys on Venäjän kansallinen ja valtiollinen poliittinen ideologia".

Venäjän syyttäjät ja lainvalvontaviranomaiset eivät pystyneet enää toimimaan Tšetšenian alueella, koska koko järjestelmä oli tuhottu. Dudajevin joukot takavarikoivat Neuvostoliiton tukikohdista aseet ja puolustustarvikkeet Tšetšeniasa. Kaiken lisäksi Dudajevin Tšetšeniajoukot saivat aseapua Turkista, Saudi-Arabiasta, Jordaniasta, Iranista, Afganistanista ja Pakistanista.

Back tunnusti paneutuneensa hyvin puutteellisesti vastineisiini: hän ei ollut esimerkiksi lukenut lainkaan vastaustani 3.2. (2010–00259 ja 2010–00234)!² Miten tutkinta-asiamies voi tehdä työtänsä laillisesti tehtävänsä asettelun puitteissa, jos hän ei nimenomaisesti lue edes merkittävää osaa aineistoa? Tässä kohtaa oli kyse juuri niistä asioista, joita Back nimenomaisesti sanalli-

2

Ks. <http://personal.inet.fi/tiede/molari/JuhaMolariKavkazCenterkantelu.pdf>

sesti selitti oman käsityksensä mukaisissa otaksumissaan. Eikö hänelle pitäisi antaa enemmän aikaa, jotta hän perehtyisi koko aineistoon?

Yhtenä ongelmana on, että Back vääntää minut ikään kuin tšetšeenien viholliseksi, koska Backin mukaan tšetšeenien ääni tulisi aidosti esille Kavkaz Centerin avulla. Röyhkeys on jopa hämmästyttävä, kun Back kirjoittaa tällaisen lauseen minua vastaan:

”Molari näyttää ymmärtävän historian valossa asian niin, että tsetseenit Venäjällä ovat separatisteja ja että tämä separatistiliike on lähellä Kavkaz Centeriä, joka on terroristiliike ja jopa yhteydessä Al Quidaan” (Jorma Back).

Jos Back olisi lukenut vastaukseni, hän olisi nähnyt, ettei mitään rasistista vihaa ole nähtävissä kirjoituksissani, vaan olen arvostellut, että

- tietyt henkilöt saavat Suomessa suojelua terroristisiin operaatioihin osallistumisestaan huolimatta, yleensä nämä henkilöt pakoilevat oman maansa lainvalvontaviranomaisia väärillä nimillä Suomessa.
- Kokonaisuutena pakolaisuus on yhteydessä Kaukasiaa turmelemaan terrorismiin.
- Tietenkään jokainen ei ole terroristi: päinvastoin valtaväestö on rauhanomaisia muslimeja, jotka vihaavat kaikenlaisia emiirikunnan perustajia!

Se, että Back ei kirjoita oikein edes Al-Qaidan nimeä osoittaa huonoa sivistyneisyyttä ongelman tutkijana. Mutta pahinta on, että hän väittää yleistävällä tavalla minun pitävän tšetšeeniä separatisteina – ja liittävän koko kansan Kavkaz Centeriin ja terrorismiin! Tämä Backin kirjoittelu osoittaa törkeää välinpitämättömyyttä, jota tutkinta-asiamies pahantahtoisuudessaan on tuottanut, sillä toistin useita kertoja hänelle, ettei Kavkaz Centerillä ole mitään tekemistä tšetšeenien valtaväestön kanssa ja että minulla on useita rauhanomaisia tšetšeeniystäviä. Toivon kovasti, että Backin kirjoittelu ei ilmaisisi Espoon tuomiokapitulissa mahdollisesti vallitsevaa epäasiallista henkeä.

Jorma Back antaa ymmärtää, että olisin sittenkin sanonut Mikael Storsjön, Jukka Mallisen, Kerkko Paanasen ja Ville Ropposen Kavkaz Centerin toimittajiksi, vaikka en sanonut suoraan. Back intti toki kyseistä asiaa ja kysyi monella tapaa, mitä näistä henkilöistä pitäisi ajatella. Mitä minä vastasin ja mitä Back kirjoitti?

- Pidän varsin hyvänä, että myös nuo suomalaishenkilöt asettuisivat mielikuvissaan Kaukasian kärsivän kansan kohtaloihin – niin kuin kaikki muutkin Heidi Hautalaa, Martti Ahtisaarta, Alexander Stubbia ja Tarja Halosta myöten (kuten ilmoitin), mielikuvissaan asettuisivat kasvotusten niiden kuulustelijoiden kanssa, jotka ovat menettäneet omaisensa Kavkaz Centerin mainostamien terroristien brutaalien tekojen tähden. Eikö sen jälkeen suoma-

lainen vastuullisuus ihmishengestä jo tulisi arvoonsa, kun arvioidaan Kavkaz Centerin olemassaoloa?

- On päivän selvää, että vastauksessa toistin usein ”mielikuvan” (siis empatian) hyödyllisyyttä noille, jotka leikkivät julmalla tavalla sananvapaudella. Sitä vastoin en ole sanonut, että nuo ovat toimittajia. Koko Backin pohdiskelu kiduttamisesta ja muusta sellaista osoittaa hyvin rappeutunutta kykyä tuntea empatiaa niitä ihmisiä kohtaan, jotka ovat saaneet kärsiä Kavkaz Centerin mainostamien hirviötekojen johdosta.
- Lausuin myös konkreettisesti tietyistä henkilöistä, joita olen esittänyt usein blogissani toimittajiksi, mutta joita ei Back kirjannut muistiin raporttiinsa: Ne henkilöt, jotka olen konkreettisesti liittänyt Kavkaz Centerin toimittajiksi nimeltä ehdottomasti mainiten, en siis pelkkinä aatteellisina ”sananvapaustukijoina”, ovat uusnatseja tai heitä lähellä olevia. Olen maininnut nämä neljä toimittajaa nimeltä: *Andrei Dubrov*, *Pavel Luzakov*, *Dmitri Stomahin* (olen kirjoittanut vastineessani 3.2.2011 sivulla 57-58, mutta Back ei ole edes lukenut vastinettani)³ ja *Anvar Labazanov* (Анвар Лабазанов). Lisäksi olen viitannut mahdollisena toimijana erääseen venäläisnaiseen, joka kirjoitti äskettäin minua vastaan Hitlerin vaimon nimimerkillä (suljetulla venäjänkielisellä VKontakten sosiaalisessa verkostossa Kavkaz Centerin tukisivustolla). Andrei Dubrov on varmasti kirjoittanut juttuja minua vastaan, mutta ei suinkaan hän yksistään. Näiden kirjoittajien kuvatkin olen julkaisut.

Olen pahoillani, ettei Suomessa kiinnitetä huomiota lainkaan sivuston vaaralliseen sisältöön, joka perustuu Al-Qaidan partnereihin ja uusnatsien toimiin! Epäilen kovasti, ovatko Espoossa kirkkomme miehet määrittelyissään lainkaan vilpittömiä. Esimerkiksi Kavkaz Center kuvailee toimituksellisista lähtökohdistaan käsin ihannoiden ns. NS WP Nevograd –terroristiryhmään. Tuon sivuston olemassaololla ei ole mitään tekemistä köyhän kansan ”itsenäisyystaistelun” kanssa. Espoossa tuomiokapituli määrittää itsensä pikku-Göbbelsien aseveljiksi tuohon irvokkaaseen peliin, jossa Kavkaz Centerin sivuston olemassaolo väännetään ”ihmisoikeuksien” ja ”sananvapauden” puolustamiseksi. Tosi-asiassa tšetšeeniystäväni, jotka itse elävät Tšetšeniassa, kommentoivat hyvin ankarasti äskettäin tammikuussa 2011 Suomen poliisin päätöstä, ettei Kavkaz Centerin toiminnasta aloiteta edes esitutkintaa. Back vaikenee kokonaan tästä puolesta, jonka toin esille toistuvasti keskusteluissa: *minä seison rinnatusten tšetšeeniystäväieni kanssa*, joiden tappamista Kavkaz Center valitettavasti ihaillee. Kavkaz Center -sivuston kirjoittajat ja kannattajat eivät edusta edes diasporassa elävien pakolaisten yleistä valtaääntä, vaan Kavkaz Center moittii valtaosaa pakolaisista mahdollisiksi ”vakoilijoiksi”, tuomitsi jopa ”luopioiksi” syksyllä 2010 Varsovassa pidetyn diasporassa elävien separatistien kansainvälisen kokouksen sen maltillisuuden johdosta, ym.

On päivänselvää, ettei tuomiokapitulin menettelyn vilpittömyyteen usko kukaan. Tuomiokapitulin asenteellinen Venäjä-vamma tuli hyvin ilmeiseksi, kun tuomiokapitulin päätökseen 10.2.2011 osallistunut Kauniaisten suomalaisen seurakunnan kirkkoherra *Mauri Vihko* halusi kirkkoherrojen ja tuomiokapitulin retkellä Naantalissa 28.2.2011 ruokailun yhteydessä ”puhua” tai esitelmöidä Venäjän ihmisoikeustilanteen vakavista ongelmista, kyseli tyrmistyneenä Johan Bäckman –nimisen ystäväni outoja toimia ”pilata Suomen ja Venäjän suhteita” yms. Tämän ja muun aineiston valossa olen saanut selvyuden, ettei tuomiokapitulilla ole edes ollut yritystä tukea kirkkoherraa, joka on joutunut kamppailuun tuon hirvittävän Kavkaz Center –sivuston ja sen suomalaisten tukijoiden kanssa. Totta kai pidän Finrosforumin kantelevia toimittajia Kavkaz Centerin tukijoina, tällöin on kysyttävä ”ehkäpä” avoimesti. On älytöntä ruskofobiaa ja näiden ihmisten aliarviointia otaksua, että Venäjän viranomaiset ja asiaan paneutuvat muut tahot eivät tekisi itsenäisesti harkintaa ratkaisujensa perusteeksi ennen kuin ryhtyisivät suomalaisten toimittajien kyydityksiin Venäjälle oikeudenkäynteihin! Aivan naurettava ajatuskuvio, jota tuomiokapituli sallii kuitenkin esitettäväksi kirjallisessa fiktiossaan.

Tuomiokapituli rakentaa siis ”*uhkasta*” mystisen arviointilähtökohdan, vaikka tätä ”*uhkaa*” ei ole poliisi eikä oikeuslaitos mitenkään todennut: eikö ”*uhka*” ole nimenomaisesti sellainen oikeudellinen tila, jonka arviointi pitäisi tapahtua poliisin asiantuntemuksen varassa.

Nyt Espoon keksii uhkan ilmeisen ruskofobian avulla, kun se vääntelee sanoja, päivämääriä ja asiayhteyksiä tarkoitushakuisesti (Espoon tuomiokapituli 10.2.2011 § 3 [s. 10 saamassani monisteessa]). Esimerkiksi toistuvasti ”*kohuvideota*” tuomiokapituli analysoi pahantahtoisesti virheellisesti: a) julkaisupäivämäärät muuttaa vääriksi ikään kuin olisin julkaissut videon ja kohun synnyttävä poistanut videon; b) kohuvideossa ei mainita kenenkään henkilön nimeä, paitsi Storsjö mainitaan kunnioittaen ilman mitään häneen kohdistuvaa uhkausta; c) ikään kuin kohuvideossa pyydetäisiin Suomeen saapuvaa iskuä toimittajia vastaan, vaikka olen toistuvasti esitelmöinyt erityisesti Venäjällä toimivista nimeltä mainituista toimittajista ja yhteisöistä, jotka ovat myös Venäjän lainvalvontaviranomaisten alaisia ja mahdollisessa seurannassa; d) videota käsitellään tahallisesti valmiina väkivaltavideona, vaikka video ei ollut valmis, se ei myöskään määrittele tuhoamista tappamiseksi (olen pyytänyt tietovuotoja muuallakin); e) vaikka poliisi on Raaseporissa nimenomaisesti ilmoittanut, etteivät he ota edes videota tutkittavaksi, koska se ei sisällä sellaista aineistoa; f) kantelijat ovat itse levittäneet ja nimitelleet videon avulla minua, joten uhkastaahan ei voi olla silloin kyse.

Tuomiokapitulin analyttikot leikkivät niin mahdottoman suurta typeryyttä, että he eivät muka voisi nähdä, että kuvamanipulaatio on poliittista satiiria, joka on ensimmäisestä päivästä alkaen ilmoitettu kuvamanipulaatioksi blogissani. Ei ole poissuljettua, ettei myös tuomiokapituli pääse joskus osalliseksi tästä poliittisesta satiirista. Tuomiokapituli pitää täytenä totena, että Doku Umarov olisi istumassa Helsingin keskustassa terassilla. He pitävät täytenä totena, että joku ihminen kaukaisessa maailmassa tunnistaisi nimettömän miehen (Jukka Mallisen) alle puolikkaasta kuvaa – ja aloittaisi väkivaltaiset vainotoimet häntä vastaan. He pitävät täytenä totena, että tuo kaikki olisi ehdottomasti ymmärrettävä reaaliseksi tilannekuvaukseksi, vaikka kuva on ilmoitettu sanallisesti ”kuvamanipulaatioksi”. Minun on mahdotonta uskoa tuomiokapitulin vilpittömyyteen tapahtuman ongelmallisuuden kuvailussa. On selvää, että Mallinen ja Hautala ovat istuneet sen virtuaalisen pöydän päässä, jonka toisessa päässä soitti Doku Umarov: tämä seikka ei ole ollut kenellekään epä tietoista sen jälkeen, kun Mallinen ja Hautala vaativat Kavkaz Centerin paluuta Suomeen. Venäjän poliittinen johto osallistui tuolloin asiaa koskevaan keskusteluun, joten minun löytämäni pilakuva poliittisen kritiikin osoittamiseksi ei ole suinkaan uusi asia asian johdosta. Tuomiokapitulin menettely on tapahtunut siinä toiveessa, että periaatteessa kapituli voisi verhoutua sananvapautta ja demokraattisia oikeuksia tukevan verhon taakse, mutta käytännössä löytäisi menetelmän Molarin saattamiseksi ruotuun tai vähintään rangaistavaksi.

V.

Kavkaz Center – ja Kaukasia –keskustelun sopivuus tai sopimattomuus.

Ymmärrän erittäin tarpeelliseksi sen, että joskus on syytä käyttää voimakkaita ilmaisuja tullakseen kuulluksi. Suomessahan on vaiettu koko Kavkaz Centerin ympärille rakentuvasta verkostosta. Jos eri maiden ja Venäjän välillä onnistutaisiin rakentaa sellaisia rakentavia suhteita kuin Suomen ja Venäjän välillä on ollut joskus aiemmin, monet konfliktit saataisiin pois. Maidemme suhteet ja niiden historia toimivat tässä esikuvana. Meidän roolimme tällaisissa asioissa olisi parhaimmillaan puolueettomana maana edistää sovittelua ja neuvotteluratkaisuja. Nyt näyttää kirkon tuomiokapitulin menettelyssä ja koko Suomen poliittisessa ilmapiirissä erikoiselta, että edes YK:n turvallisuusneuvoston tuoreella pakotevaatimuksella ei näyttäisi olevan merkitystä arvioinnissa Kavkaz Centerin suhteen. Tuomiokapituli itse määrittää (10.2.2011 § 3 [s. 10 saamassani monisteessa]) järkyttävällä tavalla Kavkaz Centerin – myös sanallisesti tutkinta-asiamies liittyi samaan ajatukseen suullisesti, kun kehotti toimimaan *vain viranomaismenettelyn avulla ilman julkista keskustelua*. Näin kapituli:

”Molari arvostelee Kavkaz Center –nimistä organisaatiota terroristien tiedotuskanavaksi. Organisaation palvelin toimii Suomessa Storsjön yrityksen tiloissa, ja Storsjön mukaan organisaation toiminta on todettu Ruotsissa lailliseksi. Tuomiokapitulin toimivaltaan ei kuulu Kavkaz Centerin toiminnan laillisuuden arviointi. Koska tietoon ei ole tullut, että Suomen viranomaiset olisivat kieltäneet organisaation toiminnan tai puuttuneet siihen, on lähtökohtana pidettävä, että toiminta on laillista. (tuomiokapituli)”

Kavkaz Centerin toimintaan on kohdistettu epäilyjä ei vain siten, että kyseessä olisi konfliktin toisen osapuolen organisoitumisesta vaan myös siltä kannalta, että sen toiminnassa on vakavasti huolestuttavia piirteitä sivuston alkuhistorias-
ta alkaen nykypäiviin saakka.

Tutkinta-asiamies Back pelkästään väittää ilman ainuttakaan todistetta ja täysin historiallisen tietämyksen vastaisesti, että Kavkaz Center olisi syntynyt Kaukasian sorretun alistetun kansan ilmaisuvälineeksi. Ja Mallinen olisi puolustanut sellaista sivustoa!

Tuomiokapituli katsoo poliittisen kaunokuvaelman mukaisesti, että eksorsistinen rukous uskonnollista törkeää kieltä käyttävää Kavkaz Centeriä vastaan olisi epäasiallista rukoilemista poliittisia vastustajiaan vastaan. Back kysyi asiasta kasvotusten, mutta ei sanallakaan kirjoittanut raporttiinsa, kun kerroin Kavkaz Centerin ennen kaikkea tietynlaisen, mielestäni sairaan uskonnon markkinoinniksi terrorismin päämääriä varten. Kavkaz Centerin Koraani-koulua pitää Al-Qaidan etsitty terroristijohtaja Anwar Al-Awlaqi, sivustolla tuomitaan rauhanomaiset muslimit ”luopioiksi”, ortodoksinen kirkko ”antikristuksen ja saatanan kirkoksi”, holokausti kiistetään ja juutalaiset pidetään ”saatanan kansana” jne. Pikkulapsien puukottajat ja paloittelijat kutsuttiin äskettäin suuriksi ”inkerinmaan partisaaneiksi”. Mielestäni eksorsistinen rukous on vähintään perusteltu uskonnollisesti ilmaistu avunpyyntö sivuston sisältöä vastaan: siihen rukoukseen ei ole papilla vain oikeus, vaan myös velvollisuus. Pidän kuitenkin loukkaavana, että tuomiokapituli keksii rukouksen kohteeksi tiettyjä nimeltä mainittuja suomalaisia henkilöitä, joita en ole nimenomaisesti sanonut. Toki sen mukaan kuin itse kukin ilmoittautuu Kavkaz Centerin hirmuideologian hyväksyjäksi, niin luonnollisesti eksorsistinen rukous voi kattaa välillisesti myös heidät.⁴

On aivan absurdi vaatimus, että Kavkaz Centerin toiminnan hyväksyviä ihmisiä, jotka myös omat omalla nimellään panetelleet minua diktatuurin karpäseksi ja stalinistiksi ym., ei saisi arvioida näiden henkilöhistorian ja vakaumuksen

4

Olen raamattuteologian näkökulmasta katsoen selvittänyt eksorsistisen rukouksen historiaa antiikissa ja myöhäisantiikissa enemmän kuin kukaan suomalainen teologi ja ainakin enemmän kuin kukaan Espoon tuomiokapitulissa: pro gradu –työni oli aihepiiristä 299 sivua tiivistä tekstiä ja jatkoin myös jatkotutkimusta samasta aihepiiristä, kunnes muutin aihettani.

näkökulmasta. Miten keskustelua voisi käydä ylevällä epämääräisyyden tasolla, jossa tietyn julistajan omaa aatehistoriaa ei selvitetäisi ymmärryksen taustaksi. Sellaista historiankirjoitusta ja journalismia en ole koskaan kuullut opettavan yliopistoissa tai muuallakaan.

Mikael Storsjö on varmasti osallinen toimituksen työskentelyyn omienkin sanojensa mukaan, Ville Ropponen on ilmeisemmin kirjoittanut jutun vuoden 2007 internet-hyökkäyksestä Viroa vastaan (mutta tämä aineisto on poistettu sittemmin sivustolta), Jukka Mallinen on vedonnut Kavkaz Centerin olemassaolon puolesta kun sivusto oli jo suljettu Suomessa. Jukka Mallisen toiminta Suomen Pen-järjestössä on aiheellista tiedostaa, jotta hänen toimintansa johdonmukaisuus ”Kreml-mielisiä” vastaan tulisi nähdä yksi yksityistapausta laajemmin. Kapitulin mukaan on sopimatonta muistaa, mitä Mallinen muualla kamppailee ”Venäjä-ystäviä” –vastaan. Tuomiokapitulin hämmentää oman alansa –uskonnon – tietämättömyyttä osoittaa, kun se arvostelee kirjoittamaani arvostelua Koivumäen kantelun ideologiaa ja sisältöä vastaan: Kapitulin mukaan on sopimatonta viitata Koivumäen jäsenyyteen ”Vapaamuurarina”, vaikka olen tosiasiansa kyseenlaistanut Koivumäen lauseen Molarin ”erikoisista mielipiteistä” ja ”eksentrisestä” toiminnasta sillä muistolla, että tuo nainen oli itse Helsingin Vapaa-ajattelijat ry:n johtajana vaihtamassa Kolmen sepän patsaalla 4.6.2010 Raamatut pornolehtiin (12.12.2010 vastineeni s. 11-16).⁵

Nämä kaikki henkilöt ovat osallistuneet Finrosforumin toimintaan, jossa keskeisenä sisältönä on ollut hyökätä Venäjän Federaation hallintoa ja kunniaa vastaan. Ainakin Storsjö, Mallinen ja Ropponen ovat myös Finrosforumin hallituksessa osallistuneet niihin päätöksentekoihin, joiden perusteella separatistista kehitystä tukevat henkilöt ovat saapuneet esitelmöimään järjestön tilaisuuksiin. Olen tuonut myös tässä edellä ilmi näitä kyseenalaisia propagandisteja, joiden edustamat järjestöt ovat myös monissa tapauksissa suoranaisesti kiellettyjä. Näiden henkilöiden henkilöhistorian ja koko aatteellisen sekä toiminnallisen kokonaisuuden arviointi säilyy edelleen mielenkiintoni kohteena riippumatta siitä, miten tuomiokapituli arvioi asiaa. Tuomiokapituli määrittelee itse itsensä kansallisella ja kansainvälisellä foorumilla.

VI. Selvitys työyhteisöstä

Sain perjantaina 25.3.2011 selvityksen Pohjan suomalaisen seurakunnan tilasta. Selvityksessä kirjoitettujen kuvausten perusteella saa vaikutelman, että näistä asioista on kylillä ja kujilla kovasti puhuttu, eivätkä puheet ole olleet ilmeisem-

⁵

<http://personal.inet.fi/tiede/molari/FINROSFORUM.pdf>

min uskollisia hyvälle maulle, kunnioittavalle suhtautumiselle ja tosiasioille minun suhteeni. Siksi asioihin tulisi saada asianmukainen korjaus myös ihmisten mielissä ja tietämyksissä.

Minun on mahdotonta tunnistaa itseäni selvityksen kuvauksista, joiden mukaan eläisin jossakin muualla Venäjällä ja vain puhelimella hoitaisin seurakunnan työtehtävät. Lisäksi suuttuisin kokouksissa ja lähtisin ovet paukkuen ulos tilaisuuksista. Selvityksen mukaan en lainkaan kävisi toimituskeskusteluja kaste- ja vihkiparien ja omaisten kanssa. Tulisni valmistautumattomana seurakuntaneuvoston kokouksiin. Käsittelisin jopa ihmisten yksityiselämää ja sukulaissuhteita hallintoelinten kokouksissa.

Raportissa ilmaistun todistuksen mukaan murtautuisin hakkeroinnin avulla ihmisten (ex-seurakuntaneuvostolaisten vanhojen mummojen) tietokoneille. Tämän jälkeen en ole toki aina aivan vakuuttunut, missä määrin raportointi on ollut uskollisesti seurakuntaneuvoston lausuman mukainen ja missä määrin lausuma edustaa enemmän sen kirjoittaneen henkilön tulkintaa puheista.

Raportin kirjoittaja on tuomiokapitulin siihen määräämä eräs kirkkoherra, lääninrovasti *Juhani Korte*. Kysyin Kortin näkemystä Kalliossa seurakuntatalolla koulutustilaisuuden yhteydessä, miten hän saattoi päätyä tällaiseen kirjoittamiseen. Mies vältteli vastuuta ja sanoi, että hän kirjoitti vain mitä kuuli. Korte kysyi, oliko hän sitten ”epäpätevä”. Myönsin, että toiminta on perusteellisesti epäpätevä, koska raporttiin on kirjattu tarinoita, joiden todenperäisyyttä ei ole lainkaan varmistettu. Miten noiden tarinoiden avulla voi varmistaa asioiden tosittila. Tarinoita ei ole mitenkään yksilöity, dokumentoitu päivämäärien tai paikkojen tai muiden tunnistetietojen perusteella. Yksinkertaisesti dokumentointia ei ole tehty, koska siihen ei ollut mahdollisuutta tosielämän tietojen puuttumisen johdosta. Korte siirtyi tämän jälkeen aamukahville ja keskusteli rinta rottingilla soittilaspappiharrastuksistaan useissa harjoituksissa. Saatan epäillä nytkin, että raportin kirjoittajalla ei ollut pienäkään pyrkimystä rehellisyyteen tiettyjen aatteellisten antipatioiden johdosta.

Vanha seurakuntaneuvosto kertoo aina huolestuvansa, mitä mahdollisesti kirkkoherra kirjoittaa heistä blogissaan. Tätähän kirjoittamista en ole harjoittanut heistä toistaiseksi – tähän saakka, vaikka eräät henkilöt (Leena Ruusunen ja Olavi Saarinen sekä kirkkoherra Johan Westerlund) ovat alueella tunnetuissa sanomalehdissä antaneet hyvinkin merkittäviä lausuntoja. En ole nimeltä kommentoinut edes mainittuja henkilöitä. Tässä vaiheessa on arvioitava, koska lausuntojen antajilla tulee olla vastuu sanoistaan. On luonnollisesti kohtuutonta, että noiden erikoisten lausuntojen sanomat jäisivät ilman mitään julkista kontrollia ja arviota toimiansa rehellisyydestä tai vilpillisyydestä. Äskettäin ilmestynyt raportti on huippu kyseenalaisuudessaan, minkä tähden minun on arvioitava myös julki-

sesti siinä esitettyjä puheita, koska niitä puheita on nähtävästi levitelty kylillä ja kujilla. Pahan valheen levittäjän tulee kantaa vastuu teoistaan.

Minun on aivan mahdotonta tunnistaa itseäni näistä ja muista vastaavista kuvauksista. Viranhoitoon kuuluvina työpäivinä olen ollut työtehtävissä, minkä kapitulini määräämä työryhmä olisi voinut riittävästi varmistaa resurssihallintajärjestelmästäkin, vaikka siihen on kirjattu vain osa tapahtumista. Oma kalenterini on se pääkalenteri. On vaikea oivaltaa, onko mielikuvitus vai oikea pahantahtoisuus synnyttänyt uskomuksia, että eläisi Venäjällä? Ja että perheenikin eläisi Venäjällä? Miksi tuomiokapituli kirjaa seurakuntaneuvoston lausunnon analysoimatta mitenkään asiaa?

En ole kertaakaan poistunut kokouksista tai paukuttanut ovia. Sellainen ei yksinkertaisesti ole luonteeni mukaista. Aivan outo väite tuomiokapitulini raportissa! Tiedän, että Olavi Saarinen poistui kokouksesta esityslistan viimeisen kohdan paikalla, koska hän oli alkanut lausua tarinoita Molarin tunkeutumisesta Storsjön kotiin. En tiennyt, että tuollaista tarinaa oli kapituli saattanut seurakuntaneuvostolle luettavaksi useita kuukausia ennen kuin minä sain. Kysyin, miten mainittu näkemys on yhteydessä siihen, että Saarinen on agronomi Storsjön vanha tuttu naapuri ja äskettäin Saarinen teki asuntokaupat Storsjön parhaan ystävän kanssa. Kieltämättä kova kysymys, mutta kertoo myös sidoksista, joita tulee tiedostaa, kun arvioidaan lausujan vilpittömyyttä. Tuomiokapitulini selvitysryhmä olisi voinut tarkistaa seurakuntaneuvoston pöytäkirjoista varsin helposti, kuka on poistunut kokouksesta, olenko lähtenyt joskus pois kesken kokouksen yms. Nyt sitä vastoin kirjoitetaan aivan merkillinen kuva toiminnastani vastoin todellisuutta. Milloin olisin muka poistunut kokouksista tai edes suuttunut siellä? Ymmärtääkseni jotkut muut henkilöt ovat ainakin kerran boikotoineet alkuhartautta, kun luin ennen kokouksen alkua päivän psalmin ja päivänrukouksen kirkkovuoden järjestyksen mukaisesti. Tämä liittyi tilanteeseen, jossa seurakuntaneuvosto protestoi silloista talouspäällikköä vastaan, koska tämä oli hylännyt edellisen kirkkoherran ravintolalaskun näiden neuvoston jäsenten kanssa ja koska minä olin tukenut tätä talouspäällikköä sitä hyökkäystä vastaan, joka oli mielestäni kohtuuton.

Selvityskomitea liittyi ex-seurakuntaneuvoston moitteeseen, että kävisin toimituskeskustelun vain puhelimen välityksellä ja satunnaisesti tapaisin jonkun ihmisen messun jälkeen puiston penkillä toimituskeskustelua varten. Tämähän ei pidä paikkaansa lainkaan – se on jopa täysin päinvastainen kuin tosi tilanne! Erään omaisen (seurakuntaneuvoston jäsen), jonka otaksuin hyvin tuntevani, kutsuin toki jumalanpalvelukseen 22. elokuuta 2010, jonka jälkeen keskustelin hänen kanssaan hautajaisista, jotka olivat seuraavan viikon lauantaina. Nyt annetaan ymmärtää, että tapaisin vain ja ainoastaan joskus jumalanpalveluksen jälkeen, mutta pääsääntöisesti vain puhelimesta! Minua ei mikään olisi estänyt tuollakin

kertaa astumasta kirkkoherraviraston toimistoon, kuten esitin kysymyksen, mutta asianomainen itse ilmaisi tyytyväisyytensä keskusteluun messun jälkeen kirkon edustalla puistossa. Olisin itse kokenut toisen paikan parempana, jotta keskustelu olisi ollut häiriintymätön hetki. Kirjoitin omaisesta hyvin seikkaperäiset muistiinpanot. Seuraavan viikon arkipäivät olin todella omistanut vuosilomalle, en seikkailulle Venäjällä vaan koulunsa aloittaneen pojan koulukyydityksille: lauantaina 28.8. keskeytin vuosilomani hautajaisia, myös erästä toista hautaan siunaamista varten sekä erästä vihkitoimitusta ym. varten. Jokaisen näistä tapasin kasvotusten. En voinut kuvitella mitenkään, että jumalanpalveluksen jälkeen tapaaminen olisi mitenkään ongelmallista, koska jumalanpalvelus on mielestäni osa surutyön käsittelyä sanan, virsien ja rukousten avulla. Tilanne olisi luonnollisesti erilainen, jos omaiset olisivat kirkosta vieraantuneita, mutta tässä tapauksessa ei ollut siitä kyse.

Tosiasiasa olen tavannut kaikki kaste- ja vihkiparit (jo toista tuhatta yhteensä!) sekä omaiset kasvotusten ennen toimituksia viikon aikana tai aiemmin: tämä käytäntöni ei ole ollut johdonmukainen vain Pohjassa, vaan myös vanhojen vuosieni aikana Malmilla. Minun on vaikea ymmärtää, millä perusteella kuvatut juorut ovat syntyneet minua vastaan: naapuriseurakunnan kanttori kysyi minulta, että puhutaanko noissa väitteissä todella sinusta vai mahdollisesti jostakin toisesta henkilöstä Pohjan kirkkoherran roolissa. En tiedä mitenkään muuttuneeni toimintatavoissani siitä mitä noudatin myös Malmin seurakunnassa tavatessani aina toimitusperheet etukäteen, mutta nyt seurakunnan ulkopuolelta tulevat henkilöt ovat kirjoittaneet kanteluita (jo yli 20 minua vastaan), ovat yhteydessä luottamushenkilöihin ja työntekijöihin, kirjoittavat netissä jne. Lopulta koko seurakunnan luottamushenkilöt ovat tulleet myös epäluuloiseksi agenttipapin seikkailuista Venäjällä, poissa työmaalta! Tosiasiat löytyvät kalenterimerkinnöistä - tarvittaessa puhelimitse omaisilta!

Yhden kasteperheen olen Pohjassa tavannut siten, että viikkoa aiemmin kirkkokahveilla isä sanoi useamman yhteisen kastekokemuksen jälkeen kaiken toimituskulun jo riittävän selkeäksi ilman muuta tapaamista viikon aikana, kun tiedustelin asiaa. Yhden pariskunnan olen tavannut todellakin puistossa, koska heidät vihittiin Tammissaaren puistossa; morsiamen olin tavannut jo aiemmin työhuoneessani. Sain heiltä vielä jälkikäteen hääkuvankin. Kun sovin toimituskeskusteluista, kysyn omaisten ja pariskuntien omaa aikataulua, koska se ratkaisee, milloin on sopiva tavata. Ensisijainen valintaperuste ei ole edes minun työpäiväni, vaan ”asiakkaan” etu. Monta kertaa omaiset tai vihkiparit ovat tulleet Pohjan alueen ulkopuolelta. Siksi he ovat vain viikonloppuna Pohjassa, jolloin tapaaminen on järkevintä järjestää tällöin esimerkiksi messun jälkeen eikä suinkaan kirkkoherraviraston aukioloaikana. Se, että messun jälkeen kohtaan esimerkiksi vihkiparin kirkon edessä puistossa, ei tarkoita, että en menisi kirkon sisälle harjoittelua varten. Pidän aivan uskomattomana ja suorastaan loukkaavana, että

tuollaisia pahoja legendoja on rakennettu minun työstäni. Eikö tutkintakomitean olisi pitänyt tarkistaa tosiasiatilat sen sijaan että antaa vahvistus mainitulle epäluuloiselle uskomukselle? Äskettäin en toki tavannut omaisia Pohjassa lainkaan, koska heidän tapaamisensa oli helpompaa Lohjalla tai Helsingin Hakaniemessä, jossa nämä kävit töissä tai asuivat. Jos minun ei nähdä tapaavan omaista kirkossa tai kirkkoherranvirastossa, otaksutaanko, että en ole tavannut heitä lainkaan? Molemmissa jälkimmäisissä tapauksissa omaiset olivat tyytyväisiä siunauksen jälkeenkin palvelukseen, itse asiassa vainajat olivat naapuriseurakunnasta Raaseporin alueelta, koska omaiset halusivat minut pikemmin toimittajaksi kuin jonkun muun. Toki omaisten keskuudessa on erilaisia tilanteita: on ilmeistä, että joku omainen on nimenomaisesti katsonut pelkän puhelinkeskustelun toivottavaksi. Enhän voi silloin pakottaa omaisia heille itselleen epätyytyttävään toimintatapaan, mutta tuollaiset tapaukset ovat vain muutaman prosentin luokkaa tai vähemmän kokonaisuutena nähden.

Kaikkia tapaamisia ei ole tarkoituksenmukaista viedä kirkkoherranvirastoon, jos asiakkaalle on helpompi joku muu järjestely. Pääsääntöisesti tapaamiset ovat kirkkoherranvirastossa. Raportissa moititaan: ”*Siunauskeskustelut tulisi käydä kasvotusten, ei puhelimesta*”. Uskomaton moite. Miten tämä pahantahtoisuus on voinut saada oikeutuksen sen lausujien sieluissa ja mielissä? Itse ainakin tahtoisin tarkistaa ensin tosiasiatilan ennen kuin menisin väittämään kuvattuja asioita.

Seurakunnat eivät ole todellakaan hyviä työyhteisöjä. Tuskin voi syntyä tragikomisempaa seurakuntakuvausta, kuin tämä aika kesästä 2007 nykyiseen hetkeen. Kesällä 2007 minulta varmistettiin luottamuksellisesti Kallion kirkon lähetyksillä, että olisinko sopiva ehdokas demareille. Sen varmistuksen jälkeen sain vaalituen puolueen edustajilta. Kun aloin viranhoidon törmäsin erimielisyyksiin, sillä silloinen taluspäällikkö ei hyväksynyt tiettyjä vanhoja käytäntöjä maksuissa yms. Ja hän teki aivan oikein! Hyväksyin taluspäällikön näkemykset ja havaitsin hänet omantunnon mieheksi. Tätä miestä itketettiin kuitenkin seurakuntaneuvoston kokouksessa, mikä aiheutti melkoisen kriisin yhtymässä. Yritin seistä taluspäällikön tukena, koska taluspäällikköä tarvitaan – erimielisyydestä huolimatta ei tulisi olla liian julma työntekijää kohtaan, vaan pitäisi säilyttää työn jatkuvuus. Edeltäjäni kanssa eivät puolestaan naapuriseurakunnan työntekijät tahtoneet olla missään tekemisissä - peruivat jopa yhtymän kevätretken, joka oli suunniteltu valmiiksi mainitun henkilön luo. Eikä tässä suinkaan kaikki: myöskään mainittu taluspäällikkö ja kirkkoherra eivät keskustelleet yhteisen työvuoden aikana paria kertaa enempää yhdessä. Ihmettelen tuota ongelmien jatkuvaa rakentamista sen sijaan että etsittäisiin työhön resursseja.

Pian minut havaittiin ilmeisemmin liian antifasistiseksi koko alueen traditiolle, johon olisi sopinut pikemmin tannerilainen työläisyys. En olisi uskonut ensimmäisten aikojen halausten jälkeen, miten erikoiseksi tilanne muuttuu. Mielestäni

olen toiminut koko ajan johdonmukaisesti, olen kohdellut jokaista yhdenvertaisesti. Olen tulkinnut niin, että moninaisten kantelijoiden hyökkäykset ovat tuoneet stressiä luottamushenkilöille ja työntekijöille. Olen sallinut sen stressin, vaikka en ole suinkaan hyväksynyt kaikkia kanteluissa esitettyjä väitteitä: itse asiassa en ole hyväksynyt yhtään väitettä kanteluista. Mielestäni oma toimintani ei ole muuttunut, olen kokenut yhtäläisesti iloa kuin aiemmin. Nuo kantelut ja muu painostus eivät ole vaikuttaneet minuun. Kai olen sen verran kovanahkainen, että en piittaa mainituista asioista muutoin kuin niiden vaatiman työmäärän johdosta. Luonnollisesti tietyt esitetyt väitteet saattavat ”harmittaa”, mutta eivät mitään sen vakavampaa.

Ihmettelen uskomusta, että olisin valmistautumaton seurakuntaneuvoston kokouksiin. Olen tosiasiasa aina itse kirjoittanut seurakuntaneuvoston esityslistatkin päätösehdotuksineen ja valmisteluineen. Täten tiedän jo ulkoa neuvoston kokouksen esityslistan sisällön, vaikka en lue itse paperista sitä rivi riviltä. Olen kirjoittanut itse esityksen ja tunnen siis kirjoitukseni. Olen ollut useammassa seurakuntaneuvoston kokouksessa myös sihteeri, kun kanslistimme on ollut lomalla. Nämä kaikki seikat olisi voitu hyvin tarkistaa esityslistojen avulla, mutta selvitysryhmä antoi minkä tahansa pahan väitteen tulla todellisuuden kuvaukseksi. Budjettikokousta varten minä laskin budjettiluvut esityksen pohjaksi, Postillan diakoniatyön johtosääntöä varten minä kirjoitin johtosääntöä varten pohjaehdotuksen, tarpeettoman intomielistä ex-diakonin erottamishalua varten minä kirjoitin viralliset paperit erottamispäätöksen kuvaukseksi ja hallinto-oikeutta varten, jotta valmistelu tapahtuisi ennen valtavaa intoilua. Muistan seurakuntaneuvoston vanhemmasta perinteestä, ettei siellä ollut edes kirkkoherran tekemiä esityslistoja ja päätösehdotuksia. Pidän kohtuuttomana, että tästä asiasta lausutaan jotakin tosiasioiden kanssa päinvastaista.

Saan moitteita, että käsitteisin ihmisten yksityiselämää ja sukulaissuhteita hallintoelinten kokouksissa, mitä on vaikea ymmärtää, kun asiaa ei mitenkään konkretisoida. Erään erottamistapauksen yhteydessä on asianomistajan kirjeen rajoissa keskusteltu yksityiselämän kaltaisesta asiasta, mutta koko tarina on vaillo yhteyttä todellisuuteen. Mainittu toinen tapaus oli kyseinen kysymys, miten asuntokaupat vaikuttavat puheeseen.

Minua moititaan myös siitä, että lähettäisin sähköpostissa haukkuja luottamushenkilöille. Kuvaus luo väärän merkityksen ja frekvenssin sille, että Pro Kareliinaan aloittaman hyökkäyksen jälkeen lähetin todellakin erään kriittisisältöisen sähköpostin seurakuntaneuvostolle, jossa moitin seurakuntaneuvoston lausuntoa, jonka mukaan saarnaisin muka enemmän Venäjältä kuin Jumalasta. En todellisuudessa saarnaa lainkaan Venäjältä. Muistutin, että tosiasiat olisi pitänyt tarkistaa, koska kaikki saarnani ovat kuitenkin julkaistu. Mielestäni tuo sähköposti ei ole haukkumista. Mutta erityisesti juridisesti on kyseenalaista käyttää tuota ai-

neistoa enää vuonna 2011 arvioinnin yhteydessä, koska asia on käsitelty jo aiemman tapauksen (Pro Karelia) yhteydessä. Kaksi kertaa ei voi tuomita samasta asiasta.

Sinänsä olen onnellinen, että olen jo Pohjan suomalaisen seurakunnan 50 vuotuisen historian ilmeisesti kolmanneksi pitkäaikaisin pappi, kun pari kymmentä muuta pappia ovat olleet alle vuoden tai vastaavia vähäisiä hetkiä. Alan ymmärtää edellisten pappien tilannetta.

Väite tietokoneeseen murtautumisesta on pikemmin paranoidinen kuin reaali-
nen, mutta sellaisena epäluottamuksen tunteena toki harmittava. Miten tuollainen vainoharhainen epäluulo voi syntyä, kun ilmeisesti mainittujen henkilöiden kodissaan pitämä tietokone ei ole koskaan ollut edes näköulottuvuudellani? Ehkä pystyisin murtautumaan, jos opiskelisin asiaa kovasti, sillä kaikkea voi oppia, mutta minulla ei ole sellaista energiaa opiskella, miten murtautua jonkun vanhan mummon tietokoneelle!

Vuosilomieni moititaan olevan hajan hajan ja pätkissä. 7 vuotta vanhan poikani kouluun aloittamisen tähden elokuussa ja syyskuussa sijoitin vapaapäiviä ja lomia runsaammin arkipäiville, mutta pidin silti 2-4 työpäivää viikossa. Tämä järjestely oli kerrottu lääninrovastille ja tuomiokapitulille, jotka olivat antaneet hyväksyntänsä. Lisäksi kaikkien työntekijöiden loma- ja vapaapäiväjärjestelyt oli viety seurakuntaneuvostolle tiedoksi liitetiedostona, joka jaettiin seurakuntaneuvoston esityslistan yhteydessä postitse. Nämä vapaat ja lomamat ovat olleet myös julkisesti nähtävänä tulosteesta. Lisäksi ne ovat nähtävissä resurssihallintajärjestelmästä. Tätä kutsutaan joissakin (muissa) työyhteisössä joustavuudeksi. Lomaajastani huolimatta olen tavannut ihmisiä ja käynyt työpaikalla, mutta olen vain järjestänyt lomani aikana niin, että voin huolehtia poikani koulukyydistä ensimmäisen luokan ensimmäisen kuukauden aikana. Siksi ihmettelen, miksi tuota keskustelua lomapäivieni hämäryydestä ja Venäjällä oleskelusta jatketaan sekä raporteissa että alueellisissa sanomalehdissä. Tosiasiassa en ole päässyt Venäjälle, koska on pitänyt huolehtia pojan koulumatkoista! Jopa seurakuntaneuvosto kauhistelee, että mahdollisesti papin perhe asuu Venäjällä! Yllättävää, ettei raportissa ilmaistu huolestuneisuutta, että papilla on väärä auto, koska sellaistaikin moitetta on lausuttu työpaikallani.

On totta se väite, että olen 31.10.2010 jumalanpalveluksen yhteydessä tapahtuneen mielenilmauksen jälkeen kieltänyt julkaisemasta saarnaajan nimeä kirkollisissa ilmoituksissa, mutta tämä kieltäminen oli vain vähäksi aikaa, koska olin saanut uhkauksia, että joka kerta järjestettäisiin mielenosoitus kirkkoa vastaan, jos olen jumalanpalveluksessa. Halusin rauhoittaa jumalanpalveluksen tuolla hetkellisellä rajoituksella. Tämäkin on nyt ikään kuin viranhoitooni liittyvä laiminlyönti!

Mainittu mielenosoitus on virittänyt pelkotiloja seurakunnan työntekijöissä ja

luottamushenkilöissä. Syyllisyys pelkoon on vieritetty johdonmukaisesti minun – kirkkoherran – vastuulle. Pidän syntipukkimallia erikoisena. Suomessa on mielipiteen ilmaisuoikeus mielenosoittajilla, jolloin poliisin tehtävänä on valvoa turvallisuuden tunnetta. Jos turvattomuutta on syntynyt, tällöin on arvioitava poliisin riittämätöntä läsnäoloa tilanteessa. Rakennelma on kuitenkin erikoinen myös siten, että kirkon ulkopuolelta hyökätään kirkon viranhaltijaa vastaan painostuskeinona. Sama malli esiintyy myös homokeskustelussa, jossa median avustuksella hyökätään vanhoillista kirkkoa vastaan ja painostetaan sitä. Syntipukin on sitten peräännyttävä painostuksen alla. Mielestäni tuolla tavalla rakennettu malli ei ole oikeutettu. En koe mitään syyllisyyttä siitä, että mielenosoittajat ovat tulleet protestoimaan minua vastaan. Suomalainen järjestelmä on sellainen, että poliisille jätetyn ilmoituksen jälkeen saa osoittaa mieltä niissä rajoissa, jotka poliisi järjestyksen turvaamiseksi mahdollisesti osoittaa. Tuskin pois lähtöni poistaisi mielenosoituksia: ehkä sitten Mustat haukat tai Nashi-nuoret tai Yövärtio tai Antifasistit tai joku Emiirikunta jatkaa mielenosoituksia uudistuneessa tilanteessa saman kirkon edustalla hiukan toisin korostuksin. Se on hyvin mahdollista.

Seurakunnan työntekijät ja luottamushenkilöt ovat ahdistuneita kaikista murhauksista, salaisista palveluista ja kansainvälisistä jännitteistä. Mutta en kai voi olla syntipukki sille, että minua vastaan panetellaan mainituista asioista? Olen pyytänyt poliisia puuttumaan tuohon panetteluun. Sille en voi mitään, että Suomen poliisin päätöksen mukaisesti nuo murhaukset minua ja perhettäni vastaan eivät johtaneet edes esitutkinnan aloittamiseen.

Mielestäni raportissa ilmaistussa tyytymättömyydessä asian johdosta ei ole kyse kuitenkaan vain viranomaistoiminnan riittämättömyydestä, josta nyt seurakunnassa kärsitään, vaan tämä tyytymättömyys ilmentää myös *uskonnollisen regression* ikävämpää puolta: uskonnollisella uskolla on olettamusten mukaan perustava yhteys psyykeen rakenteeseen. Sigmund Freudin mukaan uskonnollisen merkitysten uskomien voi olla defensiivinen puolustusmekanismi. Freud kuvaili vuonna 1927 teoksessaan *Illusion tulevaisuus* ihmisen tarvetta paeta siviilisaation murskaavaa ylivoimaa illusioihin. Lapsuudessa koetut avuttomuudenkokemukset tuottavat aikuisellekin tarpeita ja muotoja pakomatkoihin. ”Illusiot syntyvät ihmisten toiveista”. Freud kirjoitti vuonna 1943 teoksessaan *Formulierungen über die zwei Prinzipien des psychischen Geschehen*, että todellisuusperiaate mukautuu tosiasioihin, mielihyväteriaate tavoittelee kierto-tietä. Epäilemättä emme voi elää regressoituen uskonnollisten unelmien untuvatyynyn pehmeyteen ja uinahtaa siinä hiljaisuudessa, vaan elämämme rikkinäisessä maailmassamme. Untuvatyynyllä uinahtaminen on häiriintynyt nyt. Tuossa rikkinäisessä maailmassa on harjoitettu samanaikaisesti internet-terroria eli viritetty pelkoa Kavkaz Centerin sivustolla, kun minua on leimattu kaikenlaisten ”salaisten palvelujen” yhteyteen. Tämä on kantautunut myös seurakuntalaisten

tietoon nettien keskustelukanavilta. Olen toistuvasti lausunut, että minulla ei ole mitään osaa missään ”salaisessa” järjestelmässä. Siksi olen vaatinut, ettei minua saa leimata internetissä tuollaisilla sanoilla. Niin saa kuitenkin tehdä helsinkiläisen poliisimme tulkinnan mukaan, mutta toivon tuohon tulkintaa muutosta uuden aineiston johdosta, jota mainittu sivusto on tuottanut. Kaikki puheet suurista salaisista palveluista häiritsevät työyhteisöni, kun tavalla tai toisella ne ovat tulleet heidän tietoonsa. Eräs tai eräät henkilöt ovat jopa lähettäneet tuota pahaa tietoa sähköpostitse heille, vähintään työtovereilleni ja mahdollisesti luottamushenkilöille! Olen saanutkin kopiot joistakin parjausteksteistä, joita Kavkaz Center on julkaissut, ja joita on lähetetty työyhteisöni virkaposteihin. Raportin mukaan olen syntipukki, koska tuollaista postia siis saapuu.

Raportissa minua moititaan kirkollisten ilmoitusten puutteellisesta ajantasaisuudesta ikään kuin lehti-ilmoitukset tulisivat minun käsistäni kokonaisuudessaan, vaikka ilmoitusten tekeminen on ollut kanslistin tehtävänä. Hän on tehnyt kiittävästi ilmoitukset, mutta aina jokainen tiedottaja ja ilmoittaja tietävät kokemuksestaan, että joku löytää moitetta jostakin puuttuvasta detaljista.

Joka tapauksessa vanha seurakuntaneuvosto katsoo, että kirkkoherra *tulisi vapauttaa tehtävistään tai siirtää toisiin tehtäviin*. Raportti antaa ymmärtää, että työntekijät ja luottamushenkilöt kärsisivät suurista psykososiaalisista tai psykosomaattisista vaurioista kirkkoherran tähden! Olen ihmetelty, ettei näitä vaurioita ole mitenkään tullut ilmi sairauslomatodistuksina, jotka tulevat kuitenkin kaikki virkahuoneeni pöydälle. Jo aiemmin irtisanotun työntekijän ongelmat eivät kai nekin ole nyt minun syytäni, kun seurakuntaneuvosto ja työntekijät olivat tällöin erottamassa häntäkin hätäisemmin kuin itse hyväksyin: vaadin näyttöä kyseisen kokeneen ja lahjakkaan työntekijän tosielämän asioista (laiminlyönneistä ja virheistä), yksilöityä näyttöä, jotta pelkän parjauksen tähden ei häntäkään erotella, vaikka sellaisia vaatimuksia esitettiin naapuriseurakunnastakin.

Olen myös ihmeissäni, mitä minulle kuuluvia tehtäviä muiden henkilöiden olisi pitänyt muka tehdä siitä syystä, että en olisi fyysisesti ja henkisesti läsnä työpaikallani. Yhden kerran ilmoitin pari tuntia etukäteen työtovereille, joista kaksi kokenutta henkilöä oli menossa vanhusten päiväpiiriin, että en tule nyt piiriin, vaan lähden lääkäriin. Tiedän, että juuri tämän ”laiminlyönnin” vuoksi eräs työntekijä närkästyi, mutta mielestäni lääkärin kutsu ja lääkärintodistus ovat riittävät syyt, kun lisäksi kaksi aikuista työntekijää oli palvelemissa 8 ikäihmistä päiväpiirissä.

On totta, että olin arvioinut syksyllä lähteväni muihin töihin hukkuvasta kirkosta. Luonnollisesti kirkko turhauttaa sen nopean hengellisen muutoksen (mieles-täni rappion) vuoksi ja tämän kanteluvandalismin sallimisen johdosta. Tällä hetkellä minulla ei ole kuitenkaan mitään aikomusta lähteä pappeudesta, kirkkoher-

ran virasta tai Pohjan seurakunnasta vapaaehtoisesti, vaan siitä tulee epäilemättä kansainvälinen kohu, jonka avulla Espoon tuomiokapituli määrittää itsensä kansainvälisesti. Onpa eräs henkilö pyytänyt minulta suostumustani asettua kilpailuun Espoon piispan virasta keväällä 2012, kun Mikko Heikka jää eläkkeelle. En ole kuitenkaan vielä kovin innostunut. Ymmärrän, että tuomiokapitulissakin on tietty tahtotila vauhdittaa lähtemistäni pois virasta. Kurintoimenpiteillä (eli määrääkäsillä erottamisilla tai varoituksilla) ei ole mitään vaikutusta lausumiini asioihin, joita ei ole mitenkään eritelty tai osoitettu vääriksi yksilöidysti tai ymmärrettävästi. Yleisen parjauksen varassa tapahtuvalla varoituksella ei ole merkitystä, vaikka sellaista tuomiokapitulissa on harjoitettu jo aiemmin. Sillä ei ole myöskään juridisesti mitään painoarvoa, koska sellaista varoitusta ei voi mitenkään tulkita selkeästi. Tämä oli ongelmana myös Pro Kareliassa liittyvin kanteluiden loppupäätelmissä: mitä se varoitus oikeastaan tarkoitti, kun siinä ei yksilöity oikeastaan mitään perusteltua ja todellista?

Omat toimeni jatkuvat työn suhteen tavanomaisesti. Minulla ei ole mitään syytä antaa yhtään periksi. Tunnustan toki ihmiselämän rajallisen viisauden ymmärtää kaikkien ihmisten salaisia mielenliikkeitä, mutta en voi tunnustaa sellaista kritiikkiä, joka on selvien tosiasiatietojen vastaista ja antaa merkittävästi vääristynen kuvauksen toiminnastani. On luonnollista, että taistelematta en anna periksi – enkä anna taistelunkaan jälkeen periksi asioissa, joissa olen toiminut vastuullisesti ja täysin oikein. Ei voi olla toista mahdollisuutta kuin pitää Kavkaz Centerin toimintaa perkelemäisenä kuoleman kulttina, kun asiaa arvioidaan papillisista lähtökohdista. Silloin on oikea syy eksorsistiseen rukoukseen. En voi mitenkään nähdä, että Kavkaz Centerin olemassaolo olisi sananvapauden puolustamista, vaan kyse on kaksinaismoraalin avulla tapahtuvasta vihaideologista Venäjää ja Tšetšeniaa vastaan, kuten äskettäin Tšetšenia presidentti arvioi osuvasti ja oikein Kavkaz Centerin outoa hyväksyntää Suomessa. YK:n turvallisuusneuvoston äskettäisen pakotelauselman perusteella Suomessa ja Ruotsissa tulisi syntyä erityinen kansainvälinen vastuu pakotteen mukaisiin toimiin. Mikäli tätä yhteiskuntavastuuta eivät ole kirkon paimenet hoitaneet tai tukeneet syystä tai toisesta puheillaan ja teoillaan, tällöin on aihetta huolestuneisuuteen kirkon uskottavuudesta.

Olen luonnollisesti surullinen, että jostakin syystä on onnistuttu rakentaa epäluottamus minua vastaan. Olen moittinut jo toista vuotta sitten, että tuomiokapitulissa huolella valitulla menetelmällä rakennetaan epäluottamusta pikemmin kuin rakennetaan seurakuntaa. Tutkinta-asiamies Back selittelee, että kapituli ei kiireiden vuoksi ennättänyt lähettää kanteluita kirkkoherra Molarille: herää epäily, miksi kapituli löysi aikaa lähettää kantelut seurakuntaneuvoston jäsenille useita kuukausia ennen Molaria? Eikö posti kulje yhtä nopeasti molemmille tahoille? En ole huono tulkitsemaan strategioita ja taktiikkaa, kun on kyse tunteiden johtamisesta. Erityisen raskauttavana pidän, että Espoon tuomiokapitulin vt.

lainoppinut asessori lausui asioista näkemyksiään alueellisessa sanomalehdessä, vaikka itse en ollut saanut edes tietää kantelijoiden nimiä enkä asioita. Puoli vuotta myöhemmin on käynyt ilmi, että tuomiokapitulista suoraan tai muulla tavalla on myös vanha seurakuntaneuvosto kokonaisuudessaan tai ainakin muutamia henkilöt saaneet kantelijoiden kirjelmiäkin, joiden olemassaolosta en ollut itse useisiin kuukausiin tietoinen. Mahdotonta tietää, missä määrin muutakin kanssakäymistä on ollut näiden osapuolten välillä. Luonnollisesti näillä menetelmillä on syöty luottamusta kulissien takana, kuten jo toista vuotta sitten mainittua menetelmää. Ymmärtääkseni kanssakäymistä Molaritapauksen johdosta on ollut jo silloin, kun itse en ole ollut informoitu asioista. Kun itse olen soittanut useita kertoja tuomiokapituliin saadakseni tietää asioiden kulusta, en ole löytänyt ketään henkilöä puhelimeen eikä kukaan ole soittanut takaisin. Toki puhelin on toiminut ja joku kanslisti on vastannut. Kavkaz Centerissä julkaistujen tietojen mukaan jopa Kavkaz Centerin toimittaja on saanut puhua itsensä piispan kanssa. Kun kunnianloukkasasia etenee poliisin tutkinnassa Raaseporissa Kavkaz Centeriä vastaan, niin ilmeisemmin piispa on hyvin aiheellista kutsua todistajaksi, sillä hän ainakin tietää, kuka on Kavkaz Centerin toimittaja. Tämä ei ole huumoria! Piispan olettaisi puhuvan oikeudessa totta käsi Raamatulla, kun hän vastaa, kuka oli Kavkaz Centerin toimittaja, joka keskusteli hänen kanssaan Molarin eksorsismista. Bulevardilla Pro Caucasus -yhdistyksen puheenjohtaja Mikael Storsjö ja Kavkaz Centerin administraattori ”Adam Tumsöev” eivät tiedä omien sanojensa mukaan sivustonsa toimittajien nimiä. Kaiken kaikkiaan on syntynyt erikoinen tilanne.

Kantelijat ja valittajat ovat julkisten ilmoitustensa mukaan pyrkineet pappisvirasta erottamiseen. He ovat käyttäneet siihen runsaasti energiaa, minkä tähden ovat kokeneet myös pettyneisyyttä kirkkoa kohtaan. Erottamisen tavoiteltavuus on syntynyt siinä uskomuksessa, että Molarilla ei ole enää Suomessa ja Venäjällä mitään kiinnostavuutta, jos ja kun hän ei ole pappi ja kirkkoherra. Omasta puolestani säilyin pappina ja liperit jakaisivat heilumistaan, vaikka luterilainen kirkko erottaisi minut pappisvirasta, mutta tällöin tekisin johtopäätökset tämän kirkon jäsenyyden suhteen. Minä en ole kokenut uuden seurakuntaneuvoston kanssa niitä ongelmia, joita vanha seurakuntaneuvosto loihti kuvaukseen. Koen luonnollisesti sekä sääliä että pettymystä vanhan neuvoston sanailun tähden. Sääliä koen, koska he ovat ilmeisesti joutuneet kärsimyksiin lukuisten kantelijoiden ja tämän seurauksena heille postitettujen ”tietojen” tähden. Itse en ole heitä rasittanut asialla, vaan tekijät ovat toisaalla. Jaksan toivoa, että uusi seurakuntaneuvosto kertoisi huolistaan jo ennen kuin se julkaisee ne salaisesti jossakin selvityksessä. Myös sitä ihmettelen tämän kolmen vuoden kokemuksen perusteella, että miksi aina pitäisi olla huolissaan aina jostakin työntekijästä sen sijaan että tämä energia ilmaantuisi myönteisemmässä muodossa työn hyväksi? En ole ainut, vaan tiedän muutkin keskustelut liian hyvin, vaikka kuhunkin raporttiin kirjataan dramaattisesti, että juuri tämä työntekijä on historiamme huolestuttavin

tapaus Sitäkin ihmettelen raportissa, että olisin muka ainoa huolestuttava työntekijätapaus seurakunnassa – pahin koko seurakunnan historian aikana! Eikö psykologian ammattilainen lainkaan raporttiin osallisena henkilönä ihmetellyt sitä, että joku henkilö näkee näkyjä ja kuulee ääniä. Eikö eräiden muiden henkilöiden ihmeellisistä tarinoista, mitä tulee papin toimiin tai ”laiminlyönteihin”, voisi lukea hyvin paljon näiden asianosaisten puhujien henkilökohtaisesta hyvinvoinnista ja kunnosta pikemmin kuin papin omasta persoonasta?

En ole vastannut kaikkiin kummallisuuksiin, joita tuomiokapituli on raporteissaan esittänyt, sillä olen havainnut, ettei tuomiokapituli lue kuitenkaan raportteja eikä piittaa asioista, vaan sillä on ”*poliittinen tahtotila*”, kuten sanotaan yhteiskunta-analyysien yhteydessä satunnaisesti.